

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2002 • ΤΕΥΧΟΣ 26

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λειτουργοῦν ἀκόμη τὰ ὑγιῆ ἀντανακλαστικά στὸν λαὸ μας	σελ. 1
Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς καὶ σύγχρονος θρησκευτικὸς καὶ θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς	σελ. 2
Γέροντος Παΐσιου Ἁγιορείτου: Ἡ ἀδελφοσύνη	σελ. 7
Νέα Ἐποχὴ καὶ «νέα» τηλέοραση	σελ. 13
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 19
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 19

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΤΑ ΥΓΙΗ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΑ ΣΤΟΝ ΛΑΟ ΜΑΣ

Ενδιαφέροντα γεγονότα τοῦ διαρρέυσαντος διμήνου, πού καλύπτει τὸ παρόν τεύχος τῆς «Παρακαταθήκης», ὑπῆρξαν ἡ τακτικὴ σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριο καὶ οἱ νομαρχιακὲς καὶ δημοτικὲς ἐκλογές πού διεξήχθησαν κατὰ τὸν ἴδιο μῆνα.

Ἀπὸ τίς ἐργασίες τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἀνεδείχθη ὡς θετικό στοιχεῖο ἡ ἐκλογή νέων μητροπολιτῶν μέ καλὴ ἔξωθεν μαρτυρία καὶ ὀρθόδοξο φρόνημα. Ἐπίσης ἐξεφράσθησαν ἀπόψεις καὶ ἔγιναν συζητήσεις στό πλαίσιο τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας, πού δημιουργοῦν ἐλπίδες ἐπαναλειτουργίας τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ σέ οὐσιαστικότερη βάση.

Ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν νομαρχιακῶν καὶ δημοτικῶν ἐκλογῶν, τὸ γεγονός πού κυρίως συνεκέ-

ντρωσε τὸ ἐνδιαφέρον πολιτικῶν, δημοσιογράφων καὶ φυσικά τοῦ λαοῦ, ἦταν ἡ — καθόλου τυχαία — ἐπιλογή Τζαννετάκου ὡς ὑποψηφίου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως γιὰ τὴν ὑπερνομαρχία Ἀθηνῶν-Πειραιῶς.

Ὁρθῶς παρατηρήθη ὅτι ἡ ἐπιλογή αὐτὴ ἦταν ἓνα διαπιστευτήριο πού προσέφερε ἡ «Νέα Δημοκρατία» στήν ἀφανῆ παραεξουσία, προκειμένου νά τῆς ἐπιτραπεῖ νά γίνει κυβέρνηση.

Ἡ ἐπιδιωχθεῖσα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως — σέ καταφανῆ ἀναντιστοιχία πρὸς τὰ ἀντανακλαστικά τῆς δικῆς τῆς ἐκλογικῆς βάσεως — ἐπιβολὴ τοῦ κ. Τζαννετάκου, ἐάν ἐπετύγχανε ἐκλογικῶς, θά ἐσήμαινε ὅτι δέν ὑπάρχουν πρακτικὲς ἐπιπτώ-

σεις για έναν πολιτικό ή για ένα κόμμα, όσο άκραιες αντιεκκλησιαστικές και άντεθνικές θέσεις και αν έχει υποστηρίξει, όπως τό είχε κάνει ο κ. Τζαννετάκος.

Μέ άλλα λόγια, όπως έσημείωνε άρθρογράφος άθηνάικης «έκσυγχρονιστικής» έφημερίδος, «'Αν έκλεγεί ο Τζαννετάκος, και μάλιστα ως υποψήφιος τής Ν.Δ. και όχι του κυβερνώντος κόμματος, τότε θά φανεί ότι οι υποστηρικτές αυτών των άπόψεων, πού τόσο μεγάλο πρόβλημα έχουν προκαλέσει στό έσωτερικό τής Έκκλησίας, μπορούν νά κερδίσουν άκόμη και ύψηλόβαθμα πόστα. Άρα ουδείς πολιτικός θά έχει όποιοδήποτε λόγο νά φοβάται τήν ισχύ και τήν αντίδραση τής Έκκλησίας. Πολλώ μάλλον αν είναι πολιτικός του ΠΑ.ΣΟ.Κ., πού δέν έχει τόσο μεγάλη έξάρτηση τό έκλογικό του σώμα από τούς ιερείς και τίς τοπικές ένορίες, όπως συμβαίνει κατά πολύ μεγαλύτερο βαθμό μέ τούς πολιτικούς της Ν.Δ.» (Έφημ. «Καθημερινή» 22.9.2002).

Τυχόν έπιτυχία του «τέστ» Τζαννετάκου, θά έδινε τό μήνυμα ότι θά ήταν πολύ πιό εύκολο νά προχωρήσουν οι ήδη δρομολογηθείσες νομοθετικές ρυθμίσεις και τομές, όπως αλλαγές στό οικογενειακό δίκαιο μέ τήν νομιμοποίηση τής τεχνητής γονιμοποίησης, τής «δανεικής μήτρας», τής άποκτήσεως παιδιών από μονογονεϊκές οικογένειες και ζεύγη όμοφυλοφίλων, ή καύση των νεκρών, ή συζητούμενη νομιμοποίηση τής εϋθανασίας, αλλά και ή έγγί- ζουσα λύση του Κυπριακού και γενικότερα του «πακέτου» των τουρκικών διεκδικήσεων εις βάρος του έλληνισμού.

Η προβλεφθείσα άποτυχία του πειράματος Τζαννετάκου, απέδειξε ότι λειτουργούν τά ύγιη άνταντακλαστικά στό λαό μας, ό όποιος σέ καμμία περίπτωση δέν θά είναι εύκολο νά «τσουβαλιασθεί» προκειμένου νά προωθηθουν τά συμφέροντα τής Νέας Τάξεως στην περιοχή μας.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

**ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΣ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ***
του Μοναχού Άρσενίου Βλιαγκόφτη, Δρ. Θ., πτ. Φ.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι Άγιοι Άρχιερείς, Πανοσιολογιώτατοι Πατέρες, Όσιολογιώτατες Γερόντισσες και άδελφές, Κύριε Πρόεδρε τής Όργανωτικής Έπιτροπής, Έλλογιμώτατοι Κύριοι Καθηγητές, άγαπητοί εν Χριστώ άδελφοί και άδελφές,

Εϋλογείτε!

Κατά πρώτον αισθάνομαι τήν ανάγκη νά αποδώσω όφειλετικώς τίς ευχαριστίες μου πρός τόν Μακαριώτατο, τήν Ίερά Σύνοδο και τήν Όργανωτική Έπιτροπή του Συνεδρίου για τήν τιμητική πρός τήν ταπεινότητά μου πρόσκληση νά εισηγηθώ, ένώπιον μάλιστα τόσοσν εκλεκτής όμηγύρεως, τό θέμα

«Όρθόδοξος Μοναχισμός και σύγχρονος θρησκευτικός και θρησκειακός συγκρητισμός».

Κατά δεύτερον νά επικαλεσθώ τίς ευχές όλων Σας, ώστε ή πραγμάτευσις του θέματος νά είναι ανάλογος τής σπουδαιότητός του.

Σχετικά μέ τόν Όρθόδοξο μοναχισμό ως υπερασπιστή τής Όρθοδόξου πίστεως ύπάρχει στό πρόγραμμα του Συνεδρίου μας ξεχωριστό θέμα μέ άξιον εισηγητή. Στο πλαίσιο τής εισηγήσεως εκείνης πιστεύω θά αναπτυχθεί και θεωρητικά και ιστορικά - διαχρονικά ή σημασία του Όρθοδόξου μοναχισμού για τήν προάσπιση τής Όρθοδόξου πίστεως.

Έμεις συνεπώς, όπως άλλωστε όρίζει τό θέμα μας, θά έστιάσουμε τό ενδιαφέρον μας στό πώς τοποθετείται ό Όρθόδοξος Μοναχισμός

* Εισηγήση πού παρουσιάστηκε στό Πανελλήνιο Μοναστικό Συνέδριο, τό όποιο έλαβε χώρα στά Άγία Μετέωρα από 12 έως 14 Σεπτεμβρίου 2000 μέ θέμα: 'Ο αναλλοίωτος Όρθόδοξος Μοναχισμός στην ανατολή τής τρίτης χιλιετίας

ἀπέναντι στον σύγχρονο θρησκευτικό και θρησκευτικό συγκρητισμό, δηλαδή ό χρονικός μας ορίζων θά εἶναι ό 20ος αἰώνας καί μάλιστα τό δεύτερο ἡμισύ του.

Μέ τόν ὄρο *θρησκευτικός* θά νοήσουμε τόν διαχριστιανικό καί μέ τόν ὄρο *θρησκευτικός* θά νοήσουμε τόν διαθρησκευτικό συγκρητισμό.

Παρ' ότι σέ ἱστορικό ἐπίπεδο δέν τίθεται θέμα, διότι εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητο ότι ό μοναχισμός διέσωσε τήν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως καί διεφύλαξε τήν ἀληθῆ θεογνωσία, ὅμως σέ καθαρά θεωρητικό ἐπίπεδο θά μπορούσε νά τεθεῖ τό ἐρώτημα:

Νομιμοποιοῦνται οἱ μοναχοί νά ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως καί νά ὑπερμαχοῦν ὑπέρ αὐτῆς ἢ θά πρέπει νά περιορίζονται στά «μοναχικά τους καθήκοντα»;

Βεβαίως κατ' ἐξοχήν στον ἐπίσκοπο ἔχει ἐμπιστευθεῖ ἡ Ἐκκλησία τό καθῆκον αὐτό, ἀλλά καί σύμπας ό πιστός λαός του Θεοῦ, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιφορτίζονται μέ αὐτό τό ἔργο. Εἶναι γνωστή ἡ Ἐγκύκλιος τῶν τριῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς του 1848, ἡ ὁποία ἐκφράζει τήν ἐπί του θέματος αὐτοῦ Ὁρθόδοξο παράδοση, καί σύμφωνα μέ τήν ὁποία: «... παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ό ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτός ό λαός...»¹.

Ἡ ἀπόφαση αὐτή περί του πιστοῦ λαοῦ ὡς φύλακος τῆς πίστεως, πολλῶ μᾶλλον ἰσχύει γιά τούς μοναχοῦς, γιά τούς ἐξῆς λόγους:

1) Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος: «Φῶς μέν μοναχοῖς, Ἄγγελοι· φῶς δέ πάντων ἀνθρώπων, μοναδική πολιτεία»²

2) Κατά τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο: «Εἰ θεολόγος εἶ, προσεύχει ἀληθῶς καί εἰ προσεύχει ἀληθῶς, θεολόγος εἶ».

Συνεπῶς οἱ μοναχοί ὡς κατ' ἐξοχήν ἐπιμελούμενοι τῆς κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος τέχνης τεχνῶν καί ἐπιστήμης ἐπιστημῶν, τῆς προσευχῆς, φυσικόν εἶναι νά καθίστανται μέ τή Χάρη του Θεοῦ ἀληθεῖς θεολόγοι καί ὡς ἀληθεῖς θεολόγοι ἔχουν κατ'

ἐξοχήν λόγον στή διατήρηση τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως στήν αὐθεντική τῆς μορφῆ καί στήν ἀποσόβηση του κινδύνου ἀναμίξεως τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν βλαπτική ἀντιπνευματική τροφή τῶν διαφόρων αἱρέσεων καί πλανῶν.

3) Ὁ μοναχισμός ἐκφράζει κατ' ἐξοχήν τό προφητικό χάρισμα μέσα στήν Ἐκκλησία. Τό χάρισμα αὐτό, ἤδη ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, συνδέεται μέ τήν ὁμολογία τῆς πίστεως, μέ τήν διατήρηση τῆς γνησιότητός τῆς καί συνοδεύεται ἀπό τό κήρυγμα ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων.

4) Ὁ μακαριστός Γέρον Παῖσιος ό Ἅγιορείτης ὀνόμαζε τούς μοναχοῦς πνευματικούς ἀσυρματιστές. Οἱ ἀσυρματιστές παίρνουν πρῶτοι τά μηνύματα.

Ὁ μοναχισμός εἶναι ἐπίσης ὡς ἓν μία ἐμπροσθοφυλακή τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀποτέλεσμα, ὅπως κάθε ἐμπροσθοφυλακή, νά ἀντιλαμβάνεται καί πρῶτος τούς κινδύνους γιά τήν πίστη.

Ὁ μοναχισμός ἐξέφραζε καί ἐκφράζει τήν *γρηγοροῦσα συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας*.

5) Ἐξ ἄλλου ό μοναχισμός ἀνεπτύχθη ἐξ ἀρχῆς ἐπάνω στή βάση τῆς διώσεως χωρίς ὑποχωρήσεις καί συμβιβασμούς του Εὐαγγελικοῦ μηνύματος στή γνησιότητά του. Ἀποτελοῦσε καί ἀποτελεῖ τήν ἀσφαλιστική δικλείδα ἔναντι κάθε προσπαθείας ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας³.

Ἐπομένως δέν εἶναι ἔξω ἀπό τά μοναχικά καθήκοντα ἡ ὁμολογία καί ἡ ὑπεράσπιση τῆς πίστεως. Ἀντιθέτως ἀποτελεῖ βασική ὑποχρέωση πού πηγάζει ἀπό τήν δίωση στήν πράξη τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν.

Ὁ καθηγητής Β. Σταυρίδης μεταφέρει τήν ἀποψη κάποιου Μαρίου Ρινβολοῦκρι, ό ὁποῖος ἔλεγε τό 1966 ότι «ἐκτός ἐλαχίστων προσωπικῶν ἐξαιρέσεων, οἱ μοναχοί συναισθηματικῶς εἶναι ἡ ὁμάς ἡ πλεόν ἀντιοικουμενικῶς διατεθειμένη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνία»⁴. Ἡ ἀποψη αὐτή φαίνεται νά προσάπτει μομφή στους μοναχοῦς, ἐρμηνεύοντας τή συ-

1. Βλ. Ἄρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, «Ὁρθοδοξία καί Οὐμανισμός. Ὁρθοδοξία καί Παπισμός», Γ' ἔκδ. 1996, σελ. 9

2. Κλίμαξ Ἰωάννου του Σιναΐτου, ἔκδ. «Ἀστέρος», Ἀθήναι 1979, σελ. 128, κγ'

3. Βλ. Ἄρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, «Ὁρθοδοξία καί Οὐμανισμός. Ὁρθοδοξία καί Παπισμός», Γ' ἔκδ. 1996, σελ. 10

4. Β.Θ. Σταυρίδου – Εὐ.Α. Βαρέλλα, «Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», Θεσσαλονίκη, 1996, σελ. 247–248

γκεκριμένη στάση τους ως ένα είδος αλόγου συναισθηματικής αντιδράσεως φόβου και προκαταλήψεως απέναντι στο καινούργιο ή το διαφορετικό. Άδικει όμως κατάφωρα τούς μοναχούς αλλά και γενικότερα τό ευσεβές πλήρωμα τής Έκκλησίας, διότι ή στάση αυτή δέν όφείλεται σέ μία άλογη προκατάληψη άλλ' αντιθέτως είναι έκφραση τής γρηγορούσης συνειδήσεως τοῦ έκκλησιαστικοῦ σώματος.

Έρχόμαστε τώρα στό θέμα τοῦ συγκρητισμοῦ.

Γενικά

Τό φαινόμενο βέβαια τοῦ συγκρητισμοῦ (μέ η, από τό συν και Κρήτες) είναι άρχαιότατο.

Ό σύγχρονος όμως συγκρητισμός κομίζει ένα νέο στοιχείο. Προσπαθει νά κατοχυρωθει και θεωρητικά και νά επιβληθει, μέ έναν πιό θεσμικό τρόπο· και αυτός είναι ό τρόπος τών ποικίλων διαχριστιανικών και διαθρησκειακών διαλόγων πού λαμβάνουν χώρα στίς ήμέρες μας.

Διαθρησκειακός συγκρητισμός

Πνευματική μητέρα τοῦ συγχρόνου συγκρητισμοῦ είναι ή Θεοσοφική Έταιρεία (ιδρύθηκε τό 1875 στή Νέα Έύορκη από τή Ρωσίδα Μπλαδάτσκι και τόν Άμερικανό συνταγματάρχη Όλκοττ). Βασικό δόγμα της είναι ότι καμία θρησκεία δέν κατέχει όλόκληρη τήν αλήθεια αλλά τμήματα ή ψήγματα της. Για νά άπαρτισθει τό όλον τής αληθείας θά πρέπει οί επί μέρους θρησκείες νά συνεισφέρουν τό δικό τους ή κάθε μία μερίδιο. Θά πρέπει «νά άλληλοεμπλουτισθοῦν».

Πρίν από 107 χρόνια ό Ινδός γκουρού Βιδεκανάντα μιλώντας στό «Α' Κοινοβούλιο τών Θρησκειών τοῦ Κόσμου» (Σικάγο, 27.9.1893) ειπε μεταξύ άλλων και τά εξής:

«Μήπως επιθυμῶ οί Χριστιανοί νά γίνουν Ίνδουϊστές; Πρός Θεοῦ! Μήπως επιθυμῶ οί Ίνδουϊστές ή οί Βουδδιστές νά γίνουν Χριστιανοί; Πρός Θεοῦ!

»...Οί Χριστιανοί δέν πρέπει νά γίνουν Ίνδουϊστές, οὔτε Βουδδιστές· οὔτε και αυτοί νά γίνουν Χριστιανοί. Άλλά κάθε θρησκεία θά

πρέπει νά άφομοιώσει τό πνεῦμα τών άλλων θρησκειών, διατηρώντας ώστόσο τίς ιδιαιτερότητές της, προκειμένου νά αναπτυχθει σύμφωνα μέ τούς δικούς της νόμους...»⁵.

Αυτά τά λόγια έκφράζουν άριστα το πνεῦμα τοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ.

Η ίδια βέβαια ή Θεοσοφική Έταιρεία ή όποία ισχυρίζεται ότι καμία θρησκεία δέν έχει όλόκληρη τήν αλήθεια, διεκδικει για τό δικό της αυτό άκριδῶς θρησκευτικό άξίωμα τήν άπόλυτη αλήθεια. Πρόκειται για τόν λεγόμενο *δογματικό πλουραλισμό*, ό όποιος άρνεϊται σέ όλους τούς άλλους έκτός από τόν έαυτό του τήν άξιωση για άποκλειστικότητα. Έτσι άπορρίπτει τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας «Έγώ ειμί ή Έός και ή Άλήθεια και ή Ζωή», διότι «διεκδικει άποκλειστικότητα»!

Οί άπόψεις και οί επιδιώξεις αυτές συμπλέκονται μέ τό κίνημα τής λεγομένης *Νέας Έποχής*, τής *Νέας Τάξεως Πραγμάτων* και τής έξωθεν και άνωθεν προωθουμένης *Παγκοσμιοποιήσεως*, στό πλαίσιο τής όποίας επιδιώκεται ή σύγκλιση όχι μόνο τών οικονομιών αλλά και τών θρησκειών και ή δημιουργία μιᾶς συγκρητιστικῆς πανθρησκείας.

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων δέν θέλει τή θρησκεία ως παράγοντα κοινωνικῆς συνοχῆς. Τήν άποδέχεται στό πλαίσιο τοῦ *θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ*. «Όποιος άπορρίπτει τό θρησκευτικό άξίωμα τής Θεοσοφίας και κατ' έπέκταση τής «Νέας Έποχής» «πίστευε ό,τι θέλεις, μόνο μή διεκδικεις τήν άποκλειστικότητα τής αλήθειας και τοῦ δρόμου τής σωτηρίας» έξοδερίζεται. Χαρακτηρίζεται φανατικός, μισσαλόδοξος, φονταμενταλιστής. Όμως σέ καμία περίπτωση ή έμμονή στήν αλήθεια τοῦ Χριστοῦ δέν μπορεί νά ταυτισθει μέ τόν φανατισμό ή τή μισαλλοδοξία, όπως προσπαθοῦν κάποιοι κατ' όνομα μόνον προοδευτικοί νά τό παρουσιάσουν για νά πλήξουν τήν Έκκλησία.

Άπό τήν όπτική γωνία πού βλέπει τά πράγματα ή «Νέα Έποχή» όλες οί θρησκείες θεωροῦνται δρόμοι πού οδηγοῦν στό ίδιο τέρμα, στόν ίδιο σκοπό. Θεωροῦνται «ήθελημένοι όδοί από τόν Θεόν για τή δόξα τοῦ Θεοῦ και τή σωτηρία τών πιστῶν τους»⁶.

5. Βλ. Περιοδικό «Διάλογος» τοῦ Διορθοδόξου Συνδέσμου Προτοδουλιῶν Γονέων», τ. 1, σελ. 16

6. Μητροπολίτου Έλβετίας Δαμασκηνοῦ, Λόγος Διαλόγου, σελ. 156

«Κατά βάθος, μία ἐκκλησία ἢ ἓνα τέμενος ἀποβλέπουν στήν ἴδια πνευματική καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου»⁷.

«Ἡ οὐσιαστική ἀνεξιθρησκεία δέν περιορίζεται σέ ἀπλή ἀνοχή, ἀλλά συνίσταται, πέραν αὐτῆς καί σέ μία θετική ἀναγνώριση μιᾶς ξένης θρησκείας ὡς γνήσιας δυνατότητος συναντήσεως μέ τό 'Ιερό»⁸.

Οἱ ἀνωτέρω ρήσεις ἀνήκουν — δυστυχῶς — σέ 'Ορθόδοξον ἱεράρχη.

Οἱ ὁπαδοί αὐτῆς τῆς ἀπόψεως πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἓνας κοινός Θεός ὁ ὁποῖος ἐκφράζεται στίς διάφορες θρησκείες μέ διαφορετικά ὀνόματα καί ὅτι θά πρέπει «νά σεβόμεθα τόν Θεόν τοῦ πλησίον μας» (!)

Αὐτή ἡ θέση ἐκφράζεται χαρακτηριστικά στίς γνωστές ἴσως δηλώσεις τοῦ ἀποθανόντος πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Παρθενίου (1996):

«Γιά μένα, τό θέμα τῆς γνώσεως, ἄν τό 'Ισλάμ εἶναι ἢ δέν εἶναι μία ἐμπνευσμένη θρησκεία, δέν τίθεται: εἶναι βεβαίως, ἐμπνευσμένη»· «ὁ Μωάμεθ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τούς Ἀραβας τῆς ἐρήμου νά πιστεύουν στόν ἓνα Θεό, ἱκανούς νά προσεύχονται, νά νηστεύουν, νά ἀγαποῦν τούς γείτονές τους καί νά ἐργάζονται γιά τό καλό. Καί αὐτό εἶναι καλό πρᾶγμα...»⁹.

Καί: «Τό 'Ισλάμ, στό Κοράνιό του, μιλάει γιά Χριστό, γιά Παναγία, καί μεῖς πρέπει νά μιλήσουμε γιά τόν Μωάμεθ μέ θάρρος καί τόλμη. Νά δοῦμε τήν ἱστορία του καί τήν προσφορά του, τό κήρυγμα τοῦ ἑνός Θεοῦ, καί τήν ζωή τῶν μαθητῶν του, πού εἶναι μαθητές τοῦ ἑνός

Θεοῦ...»¹⁰ (!)

'Ο γνωστός γιά τίς ιδέες του καθηγητής Σάββας Ἀγουρίδης μετά τή συμμετοχή του στή Β' Συνδιάσκεψη τῆς «Συνελεύσεως τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου» (Σάν Φραντσίσκο, 1990), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μία ἀπό τίς πολλές ὁργανώσεις τοῦ Κορεάτου ψευδομεσσία Σάν Μιούνκ Μούν, ἐδήλωσε: «αὐτό πού ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἔχουμε πραγματική ἀνάγκη, εἶναι ἡ «ἀντικειμενική γνώση τοῦ 'Ισλάμ καί τοῦ 'Ιουδαϊσμοῦ... πρόκειται... γιά γειτόνους μας καί πρέπει νά καταλάβουμε καλά... πῶς ἔχουμε ὑποχρέωση νά μάθουμε τή θρησκευτική παράδοση τῶν γειτόνων μας... καί νά τούς ἀποδεχτοῦμε σάν ἴσους καί ὁμοίους»¹¹.

Καί: «ὁ 'Ιουδαϊσμός καί τό 'Ισλάμ πρέπει νά γίνουν ἀποδεκτοί ἀπό τούς 'Ορθοδόξους ὡς ἴσοι καί ὅμοιοι μέ τήν 'Ορθοδοξία καί ὁ Βουδισμός, ὅπως προφανῶς καί ἄλλες θρησκείες, ἀποτελοῦν θρησκευτικά φαινόμενα, ὅπως ἡ 'Ορθοδοξία!»¹².

Σύμφωνα μέ τίς συγκρητιστικές αὐτές ἀντιλήψεις οἱ διάφορες θρησκείες ἀποτελοῦν νόμιμες ἐκφάνσεις τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου. Ἀποτελοῦν κύκλους πνευματικῆς ζωῆς μέ ἑτερόκεντρη ἀφετηρία. Ἐπιδίωξη εἶναι νά καταστοῦν «τεμνόμενοι κύκλοι μέ συνεχῶς διευρυνόμενο τό κοινό τμήμα τους»¹³. Ἡ ἀποψη αὐτή ἀποδέχεται τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλες τίς ἐκτός Χριστιανισμοῦ θρησκείες¹⁴ καί θεωρεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα «κοινό παρονομαστή ὄλων τῶν θρησκειῶν».

'Από ἐπισημότητα δυστυχῶς ὀρθόδοξα χεῖ-

7. Μητροπ. Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ, ἐν: 'Ορθοδοξία καί 'Ισλάμ, ἔκδ. 'Ιερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, 1997, σελ. 16

8. Μητροπολίτου Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ, ἐν περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀρ. 426/1.10.1989, σελ. 6

9. Στόν συλλογικό τόμο "You shall be my Witnesses", ἐπιμέλεια καί ἔκδοσις Γεωργίου Λαιμοπούλου, ἔκδοσις «Τέρας», σελ. 19, Κατερίνη 1993

10. Περιοδικό «Πάνταϊνος», ἀρ. 1 / 'Ιανουάριος - Ἀπρίλιος 1991, σελ. 59

11. † π. Ἀντωνίου Ἀλεξιοπούλου, Διαλογισμός ἢ Προσευχή; - 'Ορθόδοξη Θεώρηση, σελ. 235, Ἀθήνα 1993

12. † π. Ἀντωνίου Ἀλεξιοπούλου, αὐτόθι, σελ. 237

13. Μητροπολίτου Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ, «Ὁ ἀκαδημαϊκός διάλογος...», ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 14

Ἡ «Παρακαταθήκη» στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

λη διακηρύσσεται ότι «Ρωμαιοκαθολικοί και Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται και Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι και Ἴνδοί, Βουδδισταί και Κομφουκιανοί... εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἑνός Θεοῦ»¹⁵.

Ὁ συγκρητισμός συγγέει σκοπίμως στοιχεῖα διαφορετικῶν θρησκειῶν πού παρουσιάζουν μιά ἐξωτερική ὁμοιότητα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἢ ταύτιση διαλογισμοῦ και προσευχῆς ἀπό τούς ὁπαδούς τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ἐπίσης βασικές διδασκαλίες κυρίως τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, ὅπως ἡ θεωρία τοῦ κάρμα και τῆς μετενσαρκώσεως, θεωρεῖται ὅτι ἀνῆκαν στόν ἀρχέγονο χριστιανισμό, ὁ ὁποῖος ἀλλοιώθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία και τό ἱερατεῖο!

Ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἐκφράζεται ἡ θέση ὅτι δέν πρέπει κανείς νά ἐκφέρει ἀξιολογικές κρίσεις γιά τήν ὀρθότητα, τήν ἀνωτερότητα ἢ κατωτερότητα τῶν διαφόρων θρησκειῶν, ἐφ' ὅσον ὅλες ἀποτελοῦν ἐξ ἴσου νόμιμες, ἀπλῶς διαφορετικές — γιά λόγους ἱστορικούς και πολιτισμικούς — θρησκευτικές παραδόσεις.

Γιά τήν προώθηση αὐτοῦ τοῦ μοντέλου, διοργανώνονται σέ ἐτήσια δάση μέ πρωτοβουλία τοῦ πάπα — και συμμετοχή δυστυχῶς και Ὁρθοδόξων — «Συναντήσεις Θρησκειῶν γιά τήν Εἰρήνη τοῦ Κόσμου», ὅπως ἐκείνη πού ἐγινε γιά πρώτη φορά στήν Ἀσσίζη τό 1986. Ἐπίσης ἄλλες διοργανώσεις ὅπως τό Α', Β' και Γ' μέχρι στιγμῆς «Κοινοβούλιο τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου» στό ὁποῖο ἤδη ἀναφερθήκαμε. Μία ἀπό τίς βασικές ἐκδηλώσεις ἐκεῖ εἶναι ἡ «Ἐορτή τῆς Θρησκευτικῆς Ποικιλίας». Στό Γ' Κοινοβούλιο, τόν Δεκέμβριο τοῦ 1999 μετεῖχαν 6.000 (!) ἐκπρόσωποι διαφόρων θρησκειῶν.

Οἱ ιδέες τοῦ συγκρητισμοῦ πού παρουσιάζεται συνήθως μέ τό μανδύα τῆς ἀγάπης, τῆς κατανοήσεως, τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ και τῆς προσαρμογῆς «σ' αὐτό πού ζητεῖ ἡ ἐποχή μας», προωθοῦνται ἀκόμη μέσῳ τῶν Μ.Μ.Ε., μέσῳ βιβλίων και περιοδικῶν, μέ τό ἐπικάλυμμα μάλιστα τελευταία τῆς θρησκευτολογικῆς ἔρευνας, ἀλλά και μέ ἄλλους τρόπους πού ἔχουν στή διάθεσή τους οἱ διαμορφωτές γνώμης παγκοσμίως.

Ἐπίσης βρίσκονται σέ ἐξέλιξη, ὅσον ἀφορᾶ σέ μᾶς τούς Ὁρθοδόξους, διμερεῖς διάλογοι Ὁρθοδόξων και μουσουλμάνων ἀφ' ἑνός και Ὁρθοδόξων και Ἑβραίων ἀφ' ἑτέρου. Στό πλαίσιο αὐτῶν τῶν διαλόγων Χριστιανισμός, Ἰουδαϊσμός και Ἰσλάμ θεωροῦνται «Ἀδραμικές» θρησκευτικές παραδόσεις μέ κοινές ἠθικές ἀξίες(!)

Ὁ συγκρητισμός αὐτός ἔχει τόσο ἐπηρεάσει τούς παπικούς και προτεστάντες, ὥστε γίνονται ἀνταλλαγές παπικῶν μοναχῶν μέ βουδδιστές μοναχοῦς, ὥστε οἱ μέν νά προσλάβουν στοιχεῖα τῶν δέ. Σέ ἐπίπεδο διαχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ, λειτουργεῖ διομολογιακό μοναστήρι μικτό (ἄνδρες και γυναῖκες) στό ὁποῖο «μονάζουν» παπικοί και προτεστάντες. Πρόκειται γιά τή Μονή Μπόζε (Bose) στή Βόρειο Ἰταλία, ἡ ὁποία μάλιστα διοργανώνει συνέδρια ἐπάνω σέ θέματα Ὁρθοδόξου πνευματικότητας! Γνωστή εἶναι ἐπίσης και ἡ Μονή Ταϊζέ μέ παρόμοιο προσανατολισμό.

Θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι οἱ δηλώσεις σάν κι αὐτή τοῦ Ἰνδοῦ γκουρού πού ἀναφέραμε στήν ἀρχή, δέν ἐκφράζουν τό πραγματικό πιστεύω τῶν κηρύκων τοῦ συγκρητισμοῦ. Τό κήρυγμα τῆς «ἐνότητος στήν ποικιλία» εἶναι ἕνα δόλωμα γιά τήν παγίδευση τῶν ἀνύποπτων χριστιανῶν στίς ἀνατολικές θρησκείες και στή «Νέα Ἐποχή». Οἱ δάσκαλοι τῆς Ν. Ἐ. βλέπουν μέ συγκατάβαση τούς χριστιανούς, διότι πιστεύουν ὅτι οἱ χριστιανοί εὐρίσκονται σέ κατώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, ἐκεῖνο τῆς ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων πού τελειώνει, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εὐρίσκονται σέ ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, αὐτό τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου, τῆς πολυδιαφημιζομένης «Νέας Ἐποχῆς» πού ἀρχίζει. Οἱ παρακάτω λόγοι πού ἀνήκουν πάλι στόν Ἰνδό γκουρού Βιβεκανάντα δηλοποιοῦν τήν ἀνελικρίνεια αὐτοῦ και τῶν συναδέλφων του.

Μεταφέρουμε ἀπόσπασμα ἀπό τόν πύρινο λόγο του σέ φοιτητές στό Madras ὅταν ἐπέστρεψε ἀπό τίς Η.Π.Α. στήν Ἰνδία μετά τό πέρας τοῦ Α' «Κοινοβουλίου τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου», ὅπου και τοῦ ἐγινε ἀποθεωτική ὑποδοχή: «Αὐτό εἶναι τό μεγάλο ἰδανικό πού βρῖσκεται μπροστά μας, και ὁ καθένας πρέπει γι' αὐτό νά ὀπλισθεῖ — ἡ ἄλωση τοῦ κόσμου ἀπό

τήν Ἰνδία — τίποτε τό λιγότερο ἀπό αὐτό, καί ὅλοι ἐμεῖς πρέπει νά ὀπλισθοῦμε καί νά τεντώσουμε γι' αὐτό τό σκοπό κάθε νεῦρο... Σήκω, Ἰνδία, καί κυρίευσε τόν κόσμο μέ τήν πνευματικότητα σου... Αὐτό πού πρέπει νά κυριεύσει τή Δύση εἶναι ἡ πνευματικότητα...»¹⁶.

Ἔτσι σωστά παρατηρήθη τό Α' «Κοινοβούλιο τῶν Θρησκευτῶν τοῦ Κόσμου» (1893) ἦταν ἡ ἀφετηρία τῆς «ἱεραποστολικῆς» ἐκστρατείας γιά τήν πνευματική ἄλωση τῆς Δύσεως ἀπό τίς ἀνατολικές θρησκείες.

Ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Εἶναι παρήγορο καί ἐνθαρρυντικό ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δηλώνει ἐπίσημως ὅτι «δέν μπορεῖ νά συμμετάσχει σέ τέτοιου εἴδους Διαθρησκευτικές Συνελεύσεις λόγω σχετικῶν ἀποφάσεων, οἱ ὁποῖες ἔχουν ληφθεῖ ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας»¹⁷.

Στήν Δ.Ι.Σ. τῆς 4-9.2.1999 «συζητήθηκε καί τό θέμα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας σέ διαθρησκευτικές συναντήσεις καί προσδιόρισε (ἡ Δ.Ι.Σ.) τίς ἀρχές τῆς συμμετοχῆς τῆς, οἱ ὁποῖες εἶναι:

α) Ἡ Ἐκκλησία διαλέγεται μέ ὄσους εἶναι ἔξω ἀπό αὐτήν γιά τήν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καί τή μετάδοση τοῦ μηνύματος τῆς σωτηρίας μέσα στά πλαίσια τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς.

β) Δέν συμμετέχει σέ συμπροσευχές κατά τήν ἐπιταγή τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐπίσης ἀποφασίσθηκε ὁ περιορισμός τοῦ Διαλόγου μέ τόν Ἀγγλικανισμό, «λόγω τῶν ἀκραίων ἀποκλίσεων τῶν Ἀγγλικανῶν ἀπό τήν Βιβλική καί Πατερική Παράδοση».

Αὐτές οἱ ἀποφάσεις, ὅπως καί οἱ σχετικές δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου,

16. Περιοδικόν «Ἐκκλησία», ἀρ. 15/15.8.- 1.2.1998, σελ. 634

17. Ἐνθ' ἄνωτ. περιοδ. «Διάλογος», τ.1, σελ. 16

Ἡ ἀδελφοσύνη

Γέροντα, ἀνησυχῶ, ὅταν λέτε ὅτι θά περάσουμε δύσκολα χρόνια.

- Νά εἶστε ἀγαπημένες, μονοιασμένες, καταρτισμένες πνευματικά, νά ἔχετε παλληκαριά, νά εἶστε ἕνα σῶμα καί νά μή φοβᾶσθε τίποτε. Βοηθαί μετὰ ὁ Θεός. Νά καλλιεργήσετε τήν ἀγάπη τήν πνευματική. Νά ἔχετε τέτοια ἀγάπη πού ἔχει ἡ μάνα γιά τό παιδί. Νά ὑπάρχη ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ θυσία. Θά περάσουμε σιγά-σιγά δύσκολες μέρες.

Φυσικά ἐμεῖς οἱ μοναχοί φεύγουμε ἀπό τόν κόσμο καί ἀφήνουμε γνωστούς καί συγγενεῖς, γιά νά μποῦμε στήν μεγάλη οἰκογένεια τοῦ Ἀδάμ – τοῦ Θεοῦ. Οἱ λαϊκοί ὁμως ἐπιβάλλεται νά ἔχουν σχέσεις μέ γνωστούς καί συγγενεῖς πού ζοῦν πνευματικά, γιά νά βοηθοῦνται. Ὁ Χριστιανός πού ἀγωνίζεται μέσα στόν κόσμο βοηθιέται, ὅταν ἔχη σχέσεις μέ πνευματικούς ἀνθρώπους. Ὅσο πνευματικά καί νά ζῆ κανεῖς, ἔχει ἀνάγκη — ἰδίως στήν ἐποχή πού ζοῦμε — ἀπό τήν καλή συντροφιά. Ἡ ἐπαφή μέ πνευματικούς ἀνθρώπους πολύ τόν βοηθαί — περισσότερο καί ἀπό τήν πνευματική μελέτη — διότι αὐτή ἡ χαρά τοῦ πνευματικοῦ συνδέσμου τοῦ δίνει ὄρεξη μεγάλη, γιά νά ἀγωνίζεται πνευματικά. Ἀκόμη καί στήν ἐργασία, σέ μιά δημόσια ὑπηρεσία κ.λπ., καλά εἶναι νά γνωρίζονται μεταξύ τους οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι, γιά νά ἀλληλοβοηθοῦνται. Μπορεῖ, ἄς ὑποθέσουμε, νά παρουσιασθῇ ἕνα πρόβλημα μεταξύ συναδέλφων, νά χρειάζονται ἀλληλοσυμπαράσταση καί νά διατάξῃ ὁ ἕνας νά μιλήσῃ στόν ἄλλον, ἂν δέν γνωρίζονται.

Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου,
Λόγοι, Τόμος Β' Πνευματική ἀφύπνιση, σελ. 119-120
Ἐκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος»,

ολίγον μετά τήν ἀνάρρησή του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο¹⁸, ἀναδεικνύουν τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς τήν κατ' ἔξοχὴν Ἐκκλησία ἡ ὁποία τηρεῖ μία συνεπῆ παραδοσιακὴ στάση στά θέματα τῶν διαλόγων καὶ τῶν σχέσεων μέ ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους*.

Διαχριστιανικός συγκρητισμός

Στό χῶρο τώρα τόν διαχριστιανικό, ὁ συγκρητισμός ἐκφράζεται κυρίως μέ τή «θεωρία τῶν κλάδων» καὶ τή θεωρία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν». Ἡ θεωρία αὐτὴ διατυπώνεται χαρακτηριστικὰ στή Συμφωνία Ὁρθόδοξων καὶ παπικῶν στό Μπαλαμάντ τοῦ Λιβάνου (1993).

Μετέιχαν ἐκεῖ ἑννέα Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἐνῶ ἀπουσίαζαν ἕξι μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Μέ τή συμφωνία αὐτὴ γίνεται δεκτόν ὅτι αὐτὰ πού μᾶς διαιροῦν Ὁρθόδοξους καὶ παπικούς εἶναι μόνον ἑξωτερικοί, ἱστορικοί καὶ ἀνθρώπινοι παράγοντες καὶ ὄχι κάτι τό οὐσιαστικό καὶ βαθύτερο. Μέ τή συμφωνία αὐτὴ προωθεῖται ὁ *δογματικός μινιμαλισμός* καὶ ὁ *λαϊκός οἰκουμενισμός*. Ἦδη στήν ὀρθόδοξο διασπορὰ ὀρθόδοξοι ἐκκλησιάζονται σέ ναοὺς παπικῶν, ἐπειδὴ π.χ. ὁ ὀρθόδοξος ναός εὐρίσκεται σέ μεγάλη ἀπόσταση. Βαπτίζονται τὰ παιδιά τους ἐκεῖ κ.ο.κ. Ἔτσι μέ τόν λαϊκὸ οἰκουμενισμό ἔχουμε μιὰ «σταδιακὴ ψυχολογικὴ προετοιμασία τοῦ λαοῦ ὥστε σύν τῷ χρόνῳ ἢ ἔνωσης νά πραγματοποιηθῆ εἰς τόν λαόν ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποφάσεων τῆς ἱεραρχίας»¹⁹.

Ἡ θεωρία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» δέχεται ὅτι Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοί εἴμεθα ἀδελφές Ἐκκλησίες μέ τήν πλήρη ἔννοια τοῦ ὄρου, παρά τίς διαφορὲς σέ δογματικὸ ἐπίπεδο, οἱ ὁποῖες ἐξακολουθοῦν νά ὑφίστανται.

Ὡς ἀδελφές Ἐκκλησίες εἴμεθα «ὑπεύθυνοι ἀπὸ κοινοῦ διὰ τήν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ...»²⁰.

Ἡ θεολογία αὐτὴ ὅπως καὶ οἱ συγγενεῖς «Βαπτισματικὴ θεολογία», θεολογία τοῦ «Πολιτισμικοῦ πλουραλισμοῦ», τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» καὶ τῆς «Κοινῆς Διακονίας», ὁδηγοῦν σέ ἑκατέρωθεν ἀναγνώριση τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἱερωσύνης καὶ τῶν μυστηρίων -παρά τίς δογματικὲς διαφορὲς- ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε στό Μπαλαμάντ. Ἔτσι οὐσιαστικά ἀνατρέπεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία.

Ἡ ἔννοια τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν σημειωτέον ἐπεκτείνεται, ὥστε νά θεωρηθοῦν καὶ οἱ ποικιλώνυμες προτεσταντικὲς παραφυάδες καὶ κυρίως οἱ Ἀγγλικανοί, ὡς ἀδελφές ἐκκλησίες πρὸς τήν Ὁρθόδοξο.

Στή συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ ἀσκήθηκε ἐντονωτάτη κριτικὴ ἀπὸ τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἐκφράζοντας τήν συνείδηση τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μας καὶ ἰδιαίτερος τῶν μοναχῶν, γράφει χαρακτηριστικὰ πρὸς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ὅτι θεωρεῖ «τό περί Οὐνίας κείμενο τοῦ Μπαλαμάντ ὡς ἀπαράδεκτον ἐξ ἐπόψεως ὀρθόδοξου», καὶ «ὡς παντελῶς ξένον πρὸς τήν μακροαίωνα ὀρθόδοξον παράδοσιν»²¹. Κατά παρόμοιον τρόπον ἐξεφράσθησαν σέ ἄρθρα τους Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες²², ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ παραδοσιακοὶ καθηγητὲς τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν²³.

Ἐνας ἄλλος διάλογος στό πλαίσιο τοῦ ὁποίου καλλιιεργήθηκε ὁ θρησκευτικὸς συγκρητισμός μέ τήν συνακόλουθη μείωση καὶ ὑποτίμηση τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἦταν αὐτός μέ τούς *Ἀντιχαλκηδόνιους*. Ὁ διάλογος

18. Ἀπόσπασμα συνεντεύξεώς του στήν ἐκπομπή τοῦ π. Κωνσταντίνου Στρατηγοπούλου στόν Ραδιοφωνικό Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (24.5.1998)

19. Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, «Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμός, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός», Γ' ἔκδ. 1996, σελ. 123

20. Κοινὸ ἀνακοινωθέν Πάπα καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετά τόν ἐορτασμό τῆς θρονικῆς ἐορτῆς τῆς Ρώμης (1995), βλ. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀρ. 520/31.7.1995, σελ. 19

21. Βλ. Σεβ. Μητρ. Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου (νῦν Μακ. Ἀρχιεπισκόπου) «Ἡ οὐνία μόνον ξεπερασμένη μέθοδος ἐνότητος;», ἐν περιοδ. «Πειραϊκὴ Ἐκκλησία», ἀρ. 32/Ὀκτ. 1993

* *Αὐτὰ ἐγράφησαν πρὶν ἔλθει ὁ πάπας στήν Ἑλλάδα τόν Μάιο τοῦ 2001. Σήμερα, δυστυχῶς, δέν μποροῦμε νά ἐπαναλάβουμε τίς δηλώσεις μας ἐκεῖνες τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 2000.*

αυτός υποτίθεται ότι έπερατώθη έπιτυχώς. Μία προσεκτικότερη όμως μελέτη έδειξε ότι ή συμφωνία πού έπετεύχθη ήταν έπιφανειακή.

‘Η ‘Ιερά Κοινότης του ‘Αγίου ‘Ορους παρατηρεϊ ότι τά συμπεράσματα τής Μικτής ‘Επιτροπής Διαλόγου ‘Ορθοδόξων και ‘Αντιχαλκηδονίων, βάσει τών όποιων οί ‘Αντιχαλκηδόνιοι «διετήρησαν πάντοτε πιστώς τήν αυτήν αυθεντικήν ‘Ορθόδοξον Χριστολογικήν πίστιν και τήν αδιάκοπον συνέχειαν τής άποστολικής παραδόσεως»²⁴ «πλήττουν καιριώς τόν χαρακτήρα τής ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας ως τής Μιάς, ‘Αγίας, Καθολικής και ‘Αποστολικής» και δεύτερον, ή Χριστολογία τών Κοινών Δηλώσεων έρχεται εις ριζικήν διαφωνίαν προς τήν Χριστολογικήν διδασκαλίαν μεγάλων Πατέρων και Οικουμενικών διδασκάλων τής ‘Εκκλησίας»²⁵.

Τό Π.Σ.Ε.

Τό βήμα από όπου προβάλλεται και προωθείται κυρίως ό διαχριστιανικός αλλά και ό διαθρησκευτικός συγκρητισμός είναι αυτό του Παγκοσμίου Συμβουλίου ‘Εκκλησιών (Π.Σ.Ε.) στό όποϊον ως γνωστόν μετέχουμε ‘Ορθόδοξοι και προτεστάντες. ‘Ηδη έχουν αποχωρήσει, όπως γνωρίζετε, οί ‘Εκκλησίες ‘Ιεροσολύμων, Γεωργίας και Βουλγαρίας, ενώ και άλλες ‘Ορθόδοξες ‘Εκκλησίες, όπως τής Σερβίας και Ρωσίας, προσβληματίζονται έντονα για τή δική τους συμμετοχή. Τό Π.Σ.Ε. ήδη στην ίδρυτική του διακήρυξη εξέφραζε τή γραμμή του διαχριστιανικού συγκρητισμοϋ.

‘Από τήν δεκαετία του ‘70 και έξης έγιναν στό πλαίσιο του Π.Σ.Ε. μεγάλα δήματα προς τόν διαθρησκευτικό πλέον συγκρητισμό με προωθητή κυρίως τό Τμήμα του Π.Σ.Ε. για τόν «Διάλογο με τίς άλλες θρησκείες».

‘Οριακή έκδήλωση προς αυτή τήν κατεύθυνση άπετέλεσε ή Ζ’ Γενική Συνέλευση του Π.Σ.Ε. στην Καμπέρρα τής Αυστραλίας τό 1991 όπου προεβλήθησαν «παγανιστικές, ανι-

μιστικές και ειδωλολατρικές άντιλήψεις περι του ‘Αγίου Πνεύματος, δείγμα τής βαθειάς άλλοτρίωσης τής προτεσταντικής θεολογίας» κατά τήν χαρακτηριστική έκφραση του Μακαριωτάτου ‘Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου σέ άρθρο του με τόν εύγλωττο τίτλο «Παγκόσμιο Συμβούλιο ‘Εκκλησιών ή Λέσχη Θρησκευομένων ‘Ανθρώπων;»²⁶.

Θά ήμποροϋσε νά έπεκταθει κανείς και σέ πολλά άλλα θέματα πού δικαιολογοϋν τήν άποψη ότι τό Π.Σ.Ε. διέρχεται σήμερα μίαν βαθυτάτη κρίση ή όποία όμολογείται πανταχόθεν και ή όποία είναι άγνωστον πού θά όδηγήσει.

Είναι γεγονός ότι αν θά ήθελε νά ιδει κανείς βαθύτερα τήν κρίση πού διέρχονται οί διάλογοι στό πλαίσιο του Π.Σ.Ε. αλλά και οί υπόλοιποι διάλογοι τής ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας με τούς έτεροδόξους, θά έπρεπε νά διερευνήσει κυρίως τά αίτια και όχι τά έπιφαινόμενα. ‘Επιφαινόμενα είναι επί παραδείγματι τά προβλήματα πού παρεμβάλλονται διαρκώς από τήν Οϋνία από παπικής πλευράς ή οί χειροτονίες γυναικών και οί γάμοι όμοφυλοφίλων από προτεσταντικής πλευράς.

Τό βαθύτερο αίτιο τής κρίσεως είναι — όπως όμολογείται και από συνειδητούς παλαιμάχους και ένθέρμους θιασώτες του Π.Σ.Ε. — τό «έκδηλο συγκρητιστικό πνεϋμα από τό όποϊο έμφοροϋνται πολλά στελέχη του Συμβουλίου» (του Π.Σ.Ε.)²⁷.

Τά σπέρματα βέβαια τής σημερινής εξέλιξης έτίθεντο ήδη, όπως είπαμε, στό ίδρυτικό Καταστατικό του Π.Σ.Ε., όπου αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι συνεστήθη προκειμένου:

«1) Νά καλή τās ‘Εκκλησίας διά τόν σκοπόν τής όρατής ένότητος έν μιᾷ πίστει και μιᾷ εύχαριστιακῇ κοινωνίᾳ, έκφραζομένης έν τῇ λατρεία και τῇ κοινῇ έν Χριστῷ ζωῇ και διά τήν πρόοδον — αυτῶν — προς τήν ένότητα ταύτην, ίνα ό κόσμος πιστεύσῃ.

2) Νά διευκολύνῃ τήν κοινήν μαρτυρίαν

24. Περιοδικόν «‘Επίσκεψις», άρ. 446/1.10.1990, σελ. 19-20 («Δευτέρα Κοινή Δήλωση», παρ. 9, τής Γ’ Συνελεύσεως τής Μικτής ‘Επιτροπής του Θεολογικού διαλόγου, Σαμπεζύ, 23-28.9.1990)

25. ‘Ιεράς Κοινότητος ‘Αγίου ‘Ορους ‘Αθω, Παρατηρήσεις περι του Θεολογικού Διαλόγου ‘Ορθοδόξων και ‘Αντιχαλκηδονίων, ‘Αγιον ‘Ορος 1996, σελ. 12

26. Βλ. Περιοδικόν «Πειραιική ‘Εκκλησία», άρ. 4/Μάρτιος 1991, σελ. 58-59

τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς ἓνα ἕκαστον τόπον καί εἰς ἅπαντας τοὺς τόπους...

3) Νά ὑποστηρίξη τὰς Ἐκκλησίας ἐν τῷ παγκοσμίῳ ἱεραποστολικῷ καί εὐαγγελιστικῷ αὐτῶν ἔργῳ.

4) Νά ἐκφράζη τὸ κοινόν ἐνδιαφέρον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, τῆς κατακρημνίσεως τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐμποδίων καί τῆς προαγωγῆς μιᾶς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ἐν δικαιοσύνῃ καί εἰρήνῃ»²⁸.

Τὰ ἀνωτέρω ἐκφράζουν, μέ τρόπον εὐγλωττον τὴν ἐξ ἀρχῆς αὐτοσυνειδησία τοῦ Π.Σ.Ε. καί τῶν ἰδρυτικῶν του μελῶν.

Ἀπὸ ὀρθόδοξου πλευρᾶς, γιὰ νά αἰτιολογηθεῖ στήν γνωστή πατριαρχική ἐγκύκλιο τοῦ 1920 ἡ συμμετοχή στήν «οἰκουμενική κίνηση», προεβάλλετο ὡς μοναδική αἰτία ἡ ἀντιμετώπιση κινδύνων ὅπως «ὁ ὀσημέραι εὐρυτέρας λαμβάνων διαστάσεις ἀλκοολισμός, ἡ θριαμβεύουσα περιττή πολυτέλεια, ἡ μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καί ἡδυπάθεια, ἡ ἀκολασταίνουσα ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ, τῷ θεάτρῳ ἢ καί τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου...», χωρὶς νά προβάλλεται καθόλου ἡ ἀλήθεια ὅτι ἀκόμη καί ἡ πλήρης ἐξάλειψη αὐτῶν τῶν κοινωνικῶν πληγῶν δέν σώζει ἀπὸ μόνη τῆς τόν ἄνθρωπο.

Στήν πατριαρχική αὐτὴ ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἡ ὁποία, σημειωτέον, κατὰ τοὺς οἰκουμενιστές ἀποτελεῖ «ὀριακή ἐκφραση τοῦ Ὁρθόδοξου Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά καί ὀρόσημο στήν ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως»²⁹, ὡς «ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίαι» θεωροῦνται οἱ ἑτερόδοξες Κοινότητες τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζονται «ὄχι ὡς ξένα καί ἀλλότρια πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκεῖαι ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμοι καί σύσσωμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ».

Ἐξ ἀρχῆς λοιπόν τὰ θεμέλια τοῦ Π.Σ.Ε. ἦσαν τελείως ἐγκοσμιοκρατικά καί ξένα πρὸς τὴν Ὁρθόδοξο αὐτοσυνειδησία. Ἄλλωστε ἡ

ἐγκοσμίκευση, ὁ ἠθικισμός, ὁ εὐσεβισμός καί ὁ οὐμανισμός, μέ τὴν ἔννοια τοῦ ρεύματος πού ἐγέννησε ὁ Γαλλικός Διαφωτισμός, ἀνοιξαν τὸν δρόμο γιὰ τὸν μὴ Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό. Λέγω μὴ Ὁρθόδοξο, διότι ἔχουμε καί Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό. Ὁρθόδοξος Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ Οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποία ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Δέν πρέπει ἐπίσης νά διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας τὸ γεγονός ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. ἀποτελεῖ ἐδῶ καί χρόνια στόχο διαβρώσεως ἐκ μέρους τῆς ὀργανώσεως τοῦ Κορεάτου ψευδομεσσία Σάν Μιούνηκ Μούν «Ἐνωτική Ἐκκλησία», ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τὴν διάβρωση ὅλων τῶν δομῶν ἐξουσίας στὸν κόσμο. Ἡ «Ἐνωτική Ἐκκλησία» ἰσχυρίζεται ὅτι «χρειάζεται ἄλλα δεκαπέντε περίπου χρόνια γιὰ νά διαβρώσει τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καί ὅτι «ἤδη ὑπάρχει ἓνας μεταξὺ τῶν πέντε Προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε. πού συνεργάζεται στενά μέ τὴν κίνηση αὐτή»!... «Μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις», σχολιάζει ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος: (1996), «ὁ διαθρησκευτικός διάλογος θά ἦταν τουλάχιστον ἀνευθυνότητα καί ἐπιπολαιότητα ἀπὸ μέρους ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων καί ἐκφράζουμε ἀπορία γιὰτί ἓνας ἀπὸ τοὺς Προέδρους τοῦ Π.Σ.Ε. νά εἶναι σήμερα συνεργάτης τοῦ Κορεάτη ψευδομεσσία καί γιὰτί δέν ἀκούστηκε ἀκόμη καμμία κραυγὴ διαμαρτυρίας»³⁰.

Συνέπειες - ἀποτελέσματα

Οἱ συνέπειες τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐν γένει στήν λεγομένη Οἰκουμενική κίνηση καί τοὺς συναφεῖς διαλόγους εἶναι, ὅπως θά δοῦμε, κυρίως ἐκκλησιολογικές, σωτηριολογικές καί ποιμαντικές. Ἡ συμμετοχή αὐτὴ ὀδήγησε καί ὀδηγεῖ καθ' ἡμέραν καί περισσότερο στήν ἀλλοίωση τοῦ ὀρθόδοξου φρονήματος καί ἠθους καί στή διαμόρφωση ἑνός ἄλλου φρονήματος καί ἠθους «διαθρησκειακοῦ», τουλάχιστον μεταξὺ τῶν στε-

28. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐ.Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, 47, Θεσσαλονίκη 1996, σελ. 370

29. Βλ. Μ. Πρωτοπρ. Γεωργίου Τσέτση «Οἰκουμενικός Θρόνος καί Οἰκουμένη – Ἐπίσημα Πατριαρχικά Κείμενα», ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1988, σελ. 57

30. Βλ. ἄρθρο «Ἡ Ἄνευθυνότητα γιὰ τὸν πολιτισμό!», ἐφημερίδα «Χριστιανική», 20.6.1991, σελ. 6-7 καί 10

λεχών που εμπλέκονται στην όλη αυτή προσπάθεια.

“Όπως γράφει ο καθηγητής κ. Κωνσταντίνος Μουρατίδης «Διά της συμμετοχής της εις τό Π.Σ.Ε. ή Ὁρθοδοξία παρητήθη κατ’ οὐσίαν τῆς οἰκουμενικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ὑπέρ τοῦ Π.Σ.Ε., ὅπερ κατά τήν γνώμην μου συνιστᾷ τό μέγιστον καί πλέον ὀδυνηρό πλήγμα κατά τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου, τό ὁποῖον εἶναι κεκλημένη νά ἐπιτελέσῃ ἐν μέσῳ τοῦ συγχρόνου κόσμου»³¹.

Ἐπίσης ὁ ἀείμνηστος Σέρβος καθηγητής τῆς Δογματικῆς καί ὁμολογητής τῆς Ὁρθοδοξίας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς χαρακτηρίζει τό Π.Σ.Ε. ὡς «αἰρετικόν, ἀνθρωποπαγῆ καί ἀνθρωπολατρικόν σύλλογον» καί τήν συμμετοχήν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς αὐτό ὡς «δουλικόν ἐξευτελισμόν». Ὁ δέ μακαριστός π. Σπυρίδων Μπιλάλης γράφει: «Ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ μεγαλύτερα αἵρεσις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, κηρύττουσα τόν δογματικόν καί θρησκευτικόν συγκρητισμόν καί τείνουσα εἰς ἕν εἶδος πανθησκείας διά τῆς ἐξισώσεως τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί θρησκειῶν, ἀποτελεῖ τήν πλέον θανάσιμον ἀπειλήν διά τήν Ὁρθοδοξίαν»³².

Οὐσιαστικῶς ὁ διαχριστιανικός καί διαθρησκευτικός συγκρητισμός καταργεῖ τά ὅρια μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί αἱρέσεως. Ὁ Οἰκουμενισμός μέ τήν ἔννοιαν τοῦ συγκρητισμοῦ ὑποστηρίζει ὅτι τά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀσαφῆ. “Ὅτι, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀφ’ ἑνός καί ἄλλες χριστιανικές ὁμολογίες ἀφ’ ἑτέρου, συναποτελοῦν τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Αὐτό βέβαια ἀποτελεῖ ἐκκλησιολογική αἵρεση καί ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν ἀπ’ ἀρχῆς αὐτοσυνειδησία μας ὡς Ὁρθόδοξων.

Ἐπ’ αὐτοῦ θά ἠμπορούσαμε νά προσκομίσουμε πλήθος ἀγιοπατερικῶν χωρίων.

Μέ τόν συγκρητισμό πού καλλιεργεῖται στό πλαίσιο αὐτῶν τῶν διαλόγων μέ ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους οὐσιαστικά ἀθετεῖται ἡ ἔννοια τῆς αἱρέσεως γιά λόγους «οἰκουμε-

νικῆς ἀδροφροσύνης» καί γιά τήν ἐπικράτηση «οἰκουμενικοῦ πνεύματος». Μετατίθεται ἡ πραγματική βάση ἐνότητος τῶν ἀνθρώπων ἐν Ἀληθείᾳ, δηλαδή ἐν Χριστῷ, καί προτείνεται ἕνα νέο πρότυπο ἐνώσεως -παρά τίς δογματικές διαφορές-, δηλαδή ὄχι ἐν Ἀληθείᾳ. Τό πρότυπο τῆς δράσεως ἀπό κοινοῦ, τῆς ὁργανώσεως, τῆς «κοινῆς διακονίας», δηλαδή ἕνα πρότυπο οὐμανιστικό, ἀνθρωποκεντρικό. Κέντρον τῆς ἐνότητος ἀποτελεῖ πλέον ὄχι ὁ Θεάνθρωπος ἀλλ’ ὁ πεπτωκός ἄνθρωπος.

Ἡ συμμετοχή στό Π.Σ.Ε. καί ὁ ὅλος οἰκουμενιστικός συγχρωτισμός, πού περιλαμβάνει ὄχι μόνον διαλόγους ἀλλά καί κοινές λατρευτικές ἐκδηλώσεις, ὀδήγησε στήν οὐσιαστική παύση τῆς Ὁρθοδόξου ἱεραποστολῆς στίς χῶρες ὅπου ἐπικρατοῦν οἱ χριστιανικές ὁμολογίες. Ἔτσι κλείνουμε τήν πόρτα στοῦς κουρασμένους ἀνθρώπους τῆς Δύσεως, ὑποδεικνύοντάς τους νά μείνουν ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκονται, ἐφ’ ὅσον «εἴμαστε τό ἴδιο», εἴμαστε «ἀδελφές Ἐκκλησίες» καί «ἐπίκειται ἡ ἔνωση».

Ἀλλά καί ἀποκαθάρσεις λειτουργικῶν διβλίων μελετῶνται ὥστε νά μήν θίγονται οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι ἀπό τίς αὐστηρές ἐκφράσεις πού χρησιμοποιοῦν ἡ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τούς αἱρεσιάρχες ἀρχηγούς των.

Ἐλλειψη ἐνημερώσεως καί συμφωνίας τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στίς διαδικασίες τῶν διαλόγων αὐτῶν μέ τόν τρόπο πού γίνονται, πάσχει ὄχι μόνον οὐσιαστικῶς ἀλλά καί διαδικαστικῶς. Οὔτε ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξε, οὔτε ὑπάρχει οὐσιαστική ἐνημέρωση γιά τά λαμβάνοντα χώραν στά πλαίσια τῶν διαλόγων. “Ὅχι μόνον ὁ εὐσεβής κληρὸς καί λαός μας δέν ἐνημερώνεται, ἀλλ’ οὔτε καί ἡ σεπτὴ ἱεραρχία ἐνημερώνεται σέ βάθος. Οἱ διάλογοι αὐτοῖ ἀποτελοῦν σέ διεθνές ἐπίπεδο ἀποκλειστικὴ ἐνασχόληση μιᾶς κατηγορίας ἀνθρώπων πού θά μποροῦσε κανεὶς νά τοὺς ὀνομάσει ἐξ ἐπαγγέλματος γραφειοκράτες καί τεχνοκράτες οἰκουμενιστές.

31. Κ.Α. Μουρατίδου, Οἰκουμενικὴ Κίνησις – Ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμός τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 28, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1973

32. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, «Ὁρθοδοξία καί Παπισμός», Τόμος Β’, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου»,

Τό θέμα όμως δέν εἶναι μόνον ἡ ἐνημέρωση. Τό ζητούμενον εἶναι τά ἀποφαιζόμενα στούς διαλόγους νά συμφωνοῦν καί νά ἐκφράζουν τό εὐσεβές φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλιῶς θά ἔχουν τήν τύχη ἀποφάσεων τύπου Φερράρας-Φλωρεντίας καί τό μόνο πού θά κάνουν θά εἶναι νά δημιουργήσουν πληγές στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐορθόδοξες θέσεις

Ἡ Ἐορθόδοξη Παράδοση, τῆς ὁποίας ἄγρυνος θεματοφύλακας εἶναι ὁ μοναχισμός, ὡς πρόταση ἀντιστάσεως στόν διαχριστιανικό καί διαθρησκειακό συγκρητισμό, ὡς πρόταση ἀντιστάσεως οὐσιαστικά στόν ὁδοστρωτήρα τῆς παγκοσμιοποιήσεως τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, προβάλλει τήν ὁδό τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας, τήν κατά χάριν θέωση, δηλαδή, σέ προσωπική κοινωνία ἀγάπης καί ὑπακοῆς μέ τόν μόνον Ἅγιο Τριαδικό Θεό.

Προβάλλει τήν ἀνεκτίμητη ἀξία τοῦ προσώπου τό ὁποῖο ἡ Νέα Ἐποχή θέλει νά ἀριθμοποιήσει καί ἐξαφανίσει. Ἡ Ἐορθόδοξη αὐτή πρόταση ζωῆς δέν εἶναι μιά διανοητική κατασκευή. Εἶναι ἡ ἐμπειρία ἀναριθμήτου πλήθους ἀγίων στή διάρκεια τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

Ἐο ἀγώνας αὐτός γιά διάσωση τοῦ προσώπου εἶναι συγχρόνως καί ἀγώνας γιά διάσωση τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς μας αὐτοσυνειδησίας, ἡ ὁποία τελευταῖα μάλιστα δέχεται πυκνά καί μεθοδευμένα κτυπήματα.

Ἐο διάλογος βέβαια μέ τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους σέ καμία περίπτωση δέν ἀπορρίπτεται. Ἀντιθέτως, πάντοτε κατεῖχε θέση σημαντική στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, θέση συνυφασμένη μέ τήν ἀποστολή της πού εἶναι τό προφητικό καί ἀποστολικό κήρυγμα τῆς μετανοίας καί ἡ ἔνωσις τῶν πάντων.

Στό σημεῖο αὐτό θά πρέπει νά ποῦμε, ὅτι στό πλαίσιο τῆς λεγομένης οἰκουμενικῆς κινήσεως κακοποιοῦνται ἐρμηνευτικῶς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας κατά τήν ἀρχιερατική Του προσευχή. Ὅταν ὁ Κύριος εὐχεται «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰωάν. 17,21) κατά τήν πατερική ἐρμηνεία, πού ὑπενθυμίζει ὁ καθηγητής π. Ἰω-

άννης Ρωμανίδης, ζητεῖ ἀπό τόν Πατέρα «ὥστε οἱ μαθηταί Του καί οἱ μαθηταί τῶν μαθητῶν Του νά γίνουν ἕνα εἰς τήν θεάν τῆς δόξης Του, εἰς αὐτήν ἤδη τήν ἐπίγειον ζωήν ὡς μέλη τοῦ Σώματός Του, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας...»³³.

Ἐορθόδοξως ἡ ἔνωσις τῶν πάντων, ἐπομένως καί ἡ ἔνωσις τῶν «ἐκκλησιῶν», ἐπιτυγχάνεται μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ διά τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων ἐν μετανοίᾳ στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, δηλαδή τήν Ἐορθόδοξο.

Θά ἦταν φρονοῦμε πολύ χρήσιμο καί γιά τούς σήμερον διαλεγόμενους ἀπό πλευρᾶς Ἐορθόδοξου καί καλουμένους νά δώσουν λόγον «παντί τῷ αἰτοῦντι περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος», νά ἐντρυφήσουν στό πῶς διελέγοντο οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους καί μάλιστα κάτω ἀπό ἀσυγκρίτως δυσμενέστερες ἀπ' ὅτι ἐμεῖς σήμερα ἱστορικές συνθήκες.

Ἐμεῖς σήμερα γιάτί θά πρέπει νά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τή δική τους γραμμή; Μήπως εἴμεθα ἀγιότεροι ἢ ἐξυπνότεροι ἐκείνων;

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, σεπτῆ ὁμήγυρις μοναχῶν καί φιλομονάχων, ἐξ ὧσων μέχρι στιγμῆς ἐλέχθησαν καθίσταται νομίζω σαφές ὅτι εὐρισκόμεθα μπροστά σέ ἕνα ὑπαρκτό καί σοβαρό πρόβλημα πού ἀποτελεῖ μέρος τῆς προκλήσεως τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς.

Ἐγινε πιστεύω φανερό ἀπό ὅσα μέσα στό περιορισμένο αὐτό χρονικό διάστημα ἐξετέθησαν, ὅτι ὁ συγκρητισμός, διαχριστιανικός καί διαθρησκειακός εἶναι τελείως ἀντίθετος καί ἀσυμβίβαστος μέ τό εὐσεβές φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας. Τό φρόνημα αὐτό ἐκφράζει κατ' ἐξοχήν ὁ Ἐορθόδοξος Μοναχισμός, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τήν γρηγοροῦσα συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας καί τόν θεματοφύλακα τῆς Παραδόσεως της. Γι' αὐτό τό λόγο ἔχει κάθε δικαίωμα ἀλλά καί καθῆκον νά προμαχεῖ καί ὑπερμαχεῖ ὑπέρ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως προασπίζοντας τήν ἀκεραιότητά της.

Κλείνοντας ἐπιτρέψτε μου τοῦτο μόνον νά προσθέσω:

Ἐπειδή ἡ προσπάθεια προωθήσεως τοῦ συ-

33. Βλ. Ἐπιστολή Ἰερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ἐορους πρὸς τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο πρὸς τόν κειμένον τοῦ Μπάλαμαντ, ἐν περιοδ. «Ἁγιορειτική Μαρτυρία», τεῦχος 18 / Ἀπρίλιος 1995, σελ. 86

γκρητισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκευτικοῦ, ἐνδύεται συνήθως, ὅπως εἶπαμε, τό μανδύα τῆς ἀγάπης, θά πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἀκριβῶς ἡ πατερική στάση πού ἐμμένει στήν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί πού λέγει τήν ἀλήθεια στούς ἐκτός Ἐκκλησίας μέ πόνο, ἀγάπη καί διάκριση, εἶναι ὄντως ἡ φιλόστοργος στάση, διότι οὐσιαστικά βοηθεῖ τόν πλανώμενο ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ συναίσθηση καί μετά-

νοια, ἐνῶ ἡ ἄλλη -ἡ οὐμανιστική ἀγαπολογική- τόν ἀφήνει ἀβοήθητο στήν ἀρρώστεια του.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινή, πού εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συμπορεύεται πάντοτε μέ τήν Ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀλλιῶς δέν πρόκειται οὔτε γιά ἀληθινή ἀγάπη οὔτε γιά ἀλήθεια.

Σᾶς εὐχαριστῶ

«Οἱ διάλογοι χωρίς προσωπεῖον» σέ ἀνάτυπο

Μποροῦμε νά στείλουμε δωρεάν πρὸς διάθεσιν, σέ ὅσους ἐκ τῶν φίλων ἀναγνωστῶν ἐπιθυμοῦν, ἀριθμὸν ἀντιτύπων τοῦ ἄρθρου τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ «Οἱ διάλογοι χωρίς προσωπεῖον» πού δημοσιεύσαμε στό προηγούμενο τεῦχος τῆς «Παρακαταθήκης» καί τό ὁποῖο, κατ' ἐπιθυμίαν πολλῶν φίλων ἀναγνωστῶν, ἐτυπώθη καί σέ αὐτοτελές φυλλάδιο.

Οἱ παραλήπτες θά ἐπιδαρυνθοῦν μόνον μέ τά ταχυδρομικά τέλη.

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ «ΝΕΑ» ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ τῆς κ. Δάφνης Βαρβιτσιώτη, ἱστορικοῦ-ἐρευνήτριας

«Βουλευέσθαι καί λογίζεσθαι ταῦτόν»¹

Ἄριστοτέλης

Σήμερα, ὁ μέσος πολίτης βρίσκεται, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἔρμαιο ἑνός φαινομένου τό ὁποῖο ἐπιδρᾷ τόσο καθοριστικά στήν ζωή του, ὥστε ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐπηρεάζει τό παρόν του καί νά καθορίσει τό μέλλον του.

Πρόκειται γιά τό φαινόμενο τῆς τηλεόρασης, καί πιό συγκεκριμένα, τῆς «νέας» τηλεόρασης. Πράγματι, μιά ἀνασκόπηση τοῦ τρόπου λειτουργίας τῆς τηλεόρασης στήν χώρα μας κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες, καταδεικνύει ὅτι αὐτή ἐγκατέλειψε, βαθμιαίως, τήν ἀρχική της λειτουργία· ἔπαψε, δηλαδή, νά εἶναι ἐργαλεῖο ἐνημέρωσης, ἐπιμόρφωσης, στήριξης ἀξιών καί ψυχαγωγίας, καί — μέ τήν βοήθεια εἰδικῶν μεθοδεύσεων καί εἰδικῶν συντελεστῶν — ἔλαβε νέα μορφή: Μεταδλήθηκε σέ ἐργαλεῖο καθοδήγησης τῆς σκέψης τοῦ

ἀνυποψίαστου τηλεθεατῆ.

Σήμερα, ἡ «νέα» τηλεόραση, μέ τά καταιγιστικά μηνύματά της, βομβαρδίζει ἀνηλεῶς καί ἀκατάπαυστα τά θύματά της, τούς ἀνυποψίαστους τηλεθεατές. Κυρίως τούς βομβαρδίζει μέ βαρεῖές μομφές καί κατηγορίες ἐναντίον ὄλων ὅσων ἀποτελοῦσαν μέχρι πρότινος τά ἐρείσματα τοῦ σύγχρονου Ἑλληνα: Τόν γάμο καί τήν οἰκογένεια, ἐπειδή βασίζονται στήν τυραννία τοῦ «πατέρα ἀφέντη», στήν «σεξουαλική καί οἰκονομική καταπίεση» τῆς «ἀμισθης ἐργασίας» τῆς γυναίκας καί στήν «ἐλλειψη κατανόησης» πρὸς τίς σωματικές καί ψυχολογικές ἀνάγκες τῶν παιδιῶν· τήν μητρότητα, ἐπειδή παρεμποδίζει τήν «ἐλευθερία», τήν «ὀλοκλήρωση τῆς προσωπικότητας» καί τό «δικαίωμα στήν ἐργασία καί στόν ἔρωτα» τῆς γυναίκας· τήν Ἱστορία, ἐπειδή εἶναι φορέας «σωδινι-

σμοῦ», «ἐθνικισμοῦ», «προκαταλήψεων» καί «μίσους»· τόν πατριωτισμό, ἐπειδή εἶναι «ρατσισμός» καί «φασισμός»· τόν Χριστιανισμό, εἴτε διότι εἶναι ἀπαρχαιωμένος, εἴτε διότι εἶναι ἐβραιογενής, εἴτε διότι διαπνέεται ἀπό ἀντιφεμινισμό, εἴτε διότι ἡ Ἡθική του «καταπιέζει» τίς «φυσικές» σεξουαλικές τάσεις τοῦ ἀνθρώπου, στρέφεται κατὰ τῆς «ἐλευθερίας» του καί κατὰ τοῦ «δικαιώματός» του στήν ὁμοφυλοφιλία ἢ στόν «ἀπελευθερωτικό» πανηδονισμό· τόν δυτικό τρόπο σκέψης καί ζωῆς, ἐπειδή «καταστρέφει τήν φύση», «μολύνει τό περιβάλλον», «ἀφανίζει τόν πλανήτη», κ.ο.κ..

Πρόκειται γιά πραγματικό πόλεμο ἰδεῶν, πού, ἀκόμα καί ἂν ἐκτυλίσσει στόν χῶρο τῆς σκέψης — καί μάλιστα, πίσω ἀπό βαθυστόχαστες καί ἱερές προσωπίδες τῶν ὑψηλότερων ἐννοιῶν καί ἰδεωδῶν — δέν παύει νά εἶναι πόλεμος. Τά ὄπλα του: Ὁ «ἀνθρωπισμός», τά «ἀνθρώπινα δικαιώματα», ἡ «ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπο», ἡ «ἀπελευθέρωση» καί ἡ «ἀξιοπρέπεια» τοῦ ἀνθρώπου, ἡ «βελτίωση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας», ὁ «πλουραλισμός» καί ἡ «ἐλεύθερη διακίνηση τῶν ἰδεῶν», ἡ «ἐλευθερία τοῦ λόγου», ἡ «μή-δία», τό «δικαίωμα αὐτοπροσδιορισμοῦ», ἡ «ἀνοχή», ἡ «ἀποκατάσταση τῆς πραγματικῆς ἱστορίας», ὁ «σεβασμός στήν ἑτερότητα», τό «δικαίωμα στήν διαφορετικότητα», ἡ «ἐξέλιξη, ἡ αὐτοβελτίωση καί ἡ ἀλλαγὴ τῆς σκέψης» του, ἡ «ἀλλαγὴ νοοτροπίας» του, ἡ «διεύρυνση τῆς συνείδησής» του, ἡ «ἰσορροπία στόν ἄνθρωπο καί στήν φύση», ἡ «σωτηρία τοῦ πλανήτη», ἡ «σωτηρία τοῦ Τρίτου Κόσμου», ὁ «δίκαιος καταμερισμός τῶν πηγῶν ἐνεργείας τοῦ Πλανήτη» κ.λπ..

Ὁ «ἀόρατος» αὐτός πόλεμος ἐπιτυγχάνει, σιωπηρά, ἀναίμακτα καί ἀθέατα, αὐτό πού — παρά τίς σφαγές, τίς ἀγριότητες καί τίς βαρβαρότητές του — κανένας συμβατικός πόλεμος δέν κατώρθωσε νά ἐπιτύχει στήν Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητας: Μεταβάλλει ἐκ δάθρων τόν τρόπο σκέψης τεράστιων τμημάτων πληθυσμοῦ, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, καί ταυτόχρονα τούς προσηλυτίζει σέ μιά νέα περί ἀνθρώπου καί περί κόσμου ἀντίληψη, καί τοῦτο, χωρίς νά συναντᾶ ἀντιδράσεις, προσκόμματα ἢ ἀντιστάσεις.

Ὁ «Νέος Διαφωτισμός»

Παρ' ὅλον ὅτι, κυριολεκτικῶς, μαινεται στήν χώρα μας, ὁ πόλεμος αὐτός δέν ἀποτελεῖ περιορισμένο τοπικό φαινόμενο, οὔτε διεξάγεται ἀποκλειστικῶς μέσῳ τῆς τηλεόρασης. Πρόκειται γιά πολύπλευρο φαινόμενο πλανητικῆς ἐμβέλειας, πίσω ἀπό τό ὁποῖο κρύβεται μιά νέα περί ἀνθρώπου καί περί κόσμου ἀντίληψη, ὁ ἀποκαλούμενος «Νέος Διαφωτισμός». Γιά τήν ἐπικράτησή του, ὁ «Νέος Διαφωτισμός» ἔχει κηρύξει μονομερῶς τόν πόλεμο κατὰ τῆς «παλαιᾶς» σκέψης καί τῆς «παλαιᾶς» πραγματικότητας, μέ ὄραμα μιά *Νέα Ἐποχή*. Τόν πόλεμο αὐτόν, οἱ θεωρητικοί τοῦ «Νέου Διαφωτισμοῦ» ἀποκαλοῦν εὐφημιστικά «ἀποδόμηση». Τόν ἀποκαλοῦν, ἐπίσης — ἐπί τό εὐφημιστικώτερον — καί «δημιουργική καταστροφή», μέ τό σκεπτικό ὅτι, ἐνῶ ἡ ὅλη διαδικασία συντελεῖ στήν καταστροφή τῆς «παλαιᾶς» σκέψης καί τοῦ «παλαιοῦ» κόσμου, συμβάλλει, συγχρόνως, στήν δημιουργία μιᾶς «νέας» σκέψης, ἡ ὁποία θά συντελέσει στήν ἐδραίωση τῆς Νέας Ἐποχῆς γιά τό σύνολο τοῦ Πλανήτη. Πράγματι, ὅπως ἐπιβεβαιώνει καί ὁ πολὺς Ἐντγκάρ Μορέν, διανοητής τῆς Νέας Ἐποχῆς, ὁ πόλεμος τοῦ «Νέου Διαφωτισμοῦ» κατὰ τῆς «παλαιᾶς» σκέψης εἶναι γενικευμένος· «Ἡ ἴδια μάχη, ἂν καί ἔχει ἀποσυνθετική φύση, εἶναι μέρος τῆς ἀγωνιώδους γέννησης. Ἡ μάχη διεξάγεται σήμερα παντοῦ, μέσα σέ κάθε αὐτοκρατορία, ἔθνος, τάξη, ἐθνότητα, ομάδα, ἄτομα, ἀνάμεσα σέ δυό τρόπους σκέψης, συμπεριφορᾶς, δράσης...»².

Αὐτοπροβαλλόμενος ὡς ἀνθρωποκεντρικός, ὁ «Νέος Διαφωτισμός» καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά «ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τά δεσμά τοῦ παρελθόντος», ὥστε νά ἀποδεχθεῖ τά πολιτικῶς ὀρθά ὀρθολογιστικά — πλήρως ἀπογυμνωμένα ἀπό κάθε ἠθικό ἢ θρησκευτικό νόημα — «ἰδανικά» του, πού εἶναι: Τά «ἴσα δικαιώματα τῶν φύλων, οἱ «μονογονεϊκές» οἰκογένειες, τό χαπάκι «αὐτο-ἐκτροπῆς», ἡ «ἐνοικίαση» ξένης μήτρας, ὁ πειραματισμός ἐπί τῶν ἐμβρύων, ἡ λήψη ἰσῶν καί ἡ ἐμπορευματοποίησή τους, τά δικαιώματα τῶν ὁμοφυλοφίλων, ὁ «ἀξιοπρεπῆς θάνατος», ἡ εὐθανασία, ἡ νομιμοποίηση τῆς αὐτοκτονίας καί ἡ θανατικὴ ποινή...»³. Εἶναι προφανές ὅτι, ἐφαρμοζόμενα, τά «ἰδανικά»

κά» αυτά θα ανατρέψουν εκ δάθρων όλα τα δεδομένα του δυτικού τρόπου ζωής, και θα διαμορφώσουν μία νέα πραγματικότητα, έναν νέο πολιτισμό, μία Νέα Έποχή. Άνησυχητικά, ωστόσο, είναι και τα έξης παράδοξα και αντιφατικά: Παρά τον «άνθρωποκεντρισμό» του, ο «Νέος Διαφωτισμός» δεν δίστασε να κηρύξει αυτόν τον πόλεμο, μονομερώς και εν αγνοία του ίδιου του ανθρώπου, και μάλιστα, κατά της ίδιας του της σκέψης, ενώ συγχρόνως, αναλυόμενα, τα μεγαλόστομα, ύψιπετή και ανθρωπολάγνα «ιδανικά» του στρέφονται ευθέως κατά της ίδιας της ύπαρξης του ανθρώπου, αφού, είτε αποκλείουν την γέννησή του, είτε την διακόπτουν, είτε εμπορεύονται τους ιστούς του — αφανίζοντάς τον — πριν γεννηθεί, είτε τον απογυμνώνουν συναισθηματικά, είτε τον καθιστούν ξρμαιο των πιο σκοτεινών παθών του, είτε έπισπεύδουν τον θάνατό του, είτε, πάλι, έξαντλούν τον «άνθρωπισμό», την «άνοχή» και την «αγάπη» τους επί των δολοφόνων του!

‘Η «Νέα Ελλάδα»

Στή χώρα μας, ο «Νέος Διαφωτισμός» προσάρμοσε τα ιδανικά του στην έλληνική πραγματικότητα, προσθέτοντας στα προαναφερθέντα, τον διαχωρισμό Έκκλησίας-Κράτους, την απάλειψη της αναγραφής του θρησκευματος και της έθνικότητας στις ταυτότητες, την κατάργηση του Άδάτου του Άγίου Όρους, την καύση των νεκρών, την καθιέρωση της Άγγλικής ως δεύτερης επίσημης γλώσσας, ενώ δαθμαίως πληθαίνουν και οι ψίθυροι του κατά του νηπιοδαπτισμού, περί αλλαγής της Σημαίας και περί αντικατάστασης του Έθνικου Ύμνου, περί «Νέας Ελλάδας» κ.ά. Στίς τάξεις του εντάσσονται και πολλοί ιδεαλιστές πού, έπηρεασμένοι από την «αποδόμηση» — και χωρίς να γνωρίζουν τίς τελικές της επιδιώξεις — συμπορεύονται μ’ αυτήν, έπενδύοντας σ’ αυτήν τά προσωπικά τους πιστεύω, με αποτέλεσμα να έπηρεάζουν και αυτοί με την σειρά τους την κοινή γνώμη: «‘Η Νέα Έποχή, διαμορφώνοντας ένα αποδομητικό πλαίσιο στίς σχέσεις των ανθρώπων, ίκανό να στηρίξει τίς ιστορικές της επιλογές, όχι μόνον δεν χρειάζεται πλέον τον Γάμο, τό πολυαιώνιο αυτό Συμβόλαιο-Έφεύρεση του Άνδρικού Φύλου,

άλλά μπήκε κι’ όλας στην διαδρομή να τον αποθηκεύσει στα άχρηστα της Παγκόσμιας ‘Ιστορίας...»⁴.

Στήν «αποδόμηση», στην «ιστορική επιλογή... αποθήκευσης» της “παλαιάς” πραγματικότητας στα «άχρηστα της Παγκόσμιας ‘Ιστορίας», συμμετέχουν τά περισσότερα Μ.Μ.Ε. — ήλεκτρονικά και έντυπα — αλλά και όλόκληρες κινηματογραφικές, φιλολογικές, εκδοτικές, φιλοσοφικές και λοιπές «διομηχανίες», παγκοσμίως· συμμετέχουν επίσης — σύμφωνα με όλες τίς ένδείξεις — και οι περισσότερες σέκτες, καινοφανείς θρησκείες και οι γνωστές ως «καταστροφικές λατρείες». ‘Ωστόσο, ή τηλεόραση πρωτοστατεί, διότι ή αποτελεσματικότητά της στην μαζική και συντονισμένη χειραγώγηση της σκέψης όλόκληρων πληθυσμών αποτελούμενων από άτομα κάθε ηλικίας, αποδεικνύεται καταλυτική. Σ’ αυτό συντελούν:

- α) ‘Η όπτικο-άκουστική της άμεσότητα,
- β) ‘Η έμβέλεια της, δηλαδή, ή έπιρροή της επί τεράστιου αριθμού πάσης ηλικίας ατόμων,
- γ) ‘Η μονομέρειά της, δηλαδή, ή δημιουργία τετελεσμένων διά του αποκλεισμού της ίσηγορίας⁵ (άδυναμία άμεσης παρέμβασης ή αντίδρασης), και,
- δ) ‘Η άγνοια του άνυποψίαστου τηλεθεατού για την χειραγώγηση πού ύφίσταται.

Οί λόγοι για τίς όποιους δεν έχει γίνει αντιληπτό από τό ευρύτερο τηλεοπτικό κοινό ότι, οι περισσότεροι τηλεοπτικοί διάυλοι — είτε εν έπιγνώσει είτε εν αγνοία τους, είτε λόγω πιέσεων, είτε λόγω οίκονομικής δυσπραγίας — έχουν πλέον άλωθει από τον «Νέο Διαφωτισμό», και έχουν έπιστρατευθεί στον «άόρατο» πόλεμο κατά του δυτικού ανθρώπου, είναι οι έξης:

1ον Διότι πρόκειται για πόλεμο πράγματι «άόρατο», δεδομένου ότι διεξάγεται «μέ πνευματικά όπλα» και «κυρίως στον χώρο της σκέψης», άκριθώς όπως τό «προφήτευσε», πρό πολλών δεκαετιών, ή Άλις Μπέηλυ, τρίτη Πρόεδρος της Θεοσοφικής Έταιρείας, όταν έγραφε ότι: «...ό πόλεμος πού θα έπακολουθήσει αυτού... δεν θα έχει παρόμοια περίοδο έξωτερικών σφαγών και αίματος· θα διεξαχθεί κυρίως με πνευματικά όπλα και στον χώρο της σκέψης...». Σημειωτέον ότι, ή Άλις Μπέηλυ (1880-1949) πίστευε ότι οι παγκόσμιοι πόλεμοι

της περιόδου 1914-1945 αποτελούσαν μία «προπαρασκευαστική περίοδο και διάλειμμα προσαρμογής προς τον νέο κόσμο και την νέα τάξη που αρχίζει να φαίνεται»⁶.

2ον Διότι ο τηλεθεατής βαθμιαίως «εθίσθηκε», άφου ο πόλεμος αυτός, στην χώρα μας, εκτυλίχθηκε σε έκταση χρόνου είκοσι πέντε και πλέον έτων και με ρυθμό βραδέως επιταχυνόμενο: Άρχικά, τά «πνευματικά όπλα» χρησιμοποιήθηκαν από συγκεκριμένους διαμορφωτές γνώμης σε λογικοφανεϊς, αλλά ήπιες, άμφισθητήσεις του παραδοσιακού τρόπου του σκέπτεσθαι και του συνειδέναι, με συχνότητα μίας έκπομπής μηνιαίως, σε έναν μόνον δίαυλο. Στην συνέχεια, χρησιμοποιήθηκαν από διαφόρους καθοδηγητές-έκπροσώπους της «προοδευτικής», «ριζοσπαστικής» και «ευαισθητοποιημένης» σκέψης, σε έντονες άψιμαχίες κατά των παραδοσιακών άξιων, με συχνότητα μίας έκπομπής εβδομαδιαίως, σε κάθε δίαυλο· κατόπιν, σε έντονότερες συγκρούσεις, με συχνότητα μίας έκπομπής ήμερησίως ανά δίαυλο, που κατέληξαν στον σημερινό — άόρατο μόν, αλλά άνηλεή — καταιγιστικό πόλεμο, όπου κάθε δίαυλος — πλήν ελαχίστων εξαιρέσεων — βομβαρδίζει τό άνυποψίαστο κοινό άσταμάτητα και επί είκοσιτετραώρου βάσεως.

3ον Διότι, ο πόλεμος αυτός διεξάγεται υπό άνισους όρους, δεδομένου ότι ή άνυποψίαστη κοινωνία δέν γνωρίζει, οΰτε ότι έχει κηρυχθεί, οΰτε ότι διεξάγεται υπό τίς σκληρότερες προϋποθέσεις, οΰτε και ότι αυτό που διακυβεύεται είναι τό πνεΰμα και ή ψυχή του ανθρώπου, ή βούλησή του, και — συνεπώς — τό μέλλον του. Τό μόνο που άντιλαμβάνεται σήμερα ο μέσος τηλεθεατής είναι ότι ο ίδιος θυθίζεται — χωρίς Θεό και έλπίδα — σε μία όλοένα έπαυξανόμε-

νη σύγκυση, άπορρύθμιση και έντονη δυσαρμονία σε σχέση με την πραγματικότητα· ότι ή κοινωνία του δυσλειτουργεί, άπορρυθμίζεται και άποσυντίθεται· ότι δηλαδή ο πολιτισμός του βρίσκεται σε κρίση, και ο ίδιος σε θανάσιμο κίνδυνο, ειδικά με την έλευση της νέας χιλιετίας.

Οί μεθοδεύσεις των τηλεοπτικών διαύλων

Μία προσεκτική άναλύση του τρόπου λειτουργίας των έν λόγω διαύλων όδηγεϊ στην διαπίστωση ότι, οί βασικές μεθοδεύσεις στίς όποιες αυτοί καταφεύγουν είναι οί έξής:

A. Άποκλείουν — όταν δέν τό «πολεμοΰν» — κάθε παραδοσιακό μήνυμα άπό έκπομπές διαλόγου και έννημέρωσης — άκόμα και άπό μουσικές έκπομπές — άπό τηλεοπτικές σειρές, κινηματογραφικές ταινίες, άκόμα και άπό σειρές κινουμένων σχεδίων για παιδιά.

B. Προβάλλουν κατ' άποκλειστικότητα τηλεοπτικές σειρές, κινηματογραφικές ταινίες, τηλεπαιχνίδια, ψυχαγωγικές έκπομπές, άκόμα και σειρές κινουμένων σχεδίων για παιδιά, που διαχέουν τά μηνύματα και τά «ιδανικά» του «Νέου Διαφωτισμοΰ».

Γ. Άποκλείουν — πλήν σπανίων εξαιρέσεων — κάθε έγκυρο και ύποψιασμένο ύποστηρικτή της παλαιάς κοσμοθεώρησης.

Δ. Προβάλλουν μονομερώς συγκεκριμένους «διαμορφωτές γνώμης» ή «καθοδηγητές σκέψης».

Πρός τό παρόν, άπό τό σύνολο των επιθέσεων που ο «άόρατος» πόλεμος έχει έξαπολύσει διά της τηλεόρασης, οί περισσότεροι ένήλικοι τηλεθεατές έχουν έντοπίσει μόνον τά πλέον έμφανή στοιχεία της χειραγώγησης που ύφίστανται, άφου επί χρόνια προσπαθοΰν — ματαίως — να άντιδράσουν κατά των προϊόντων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Έπειδή πολλοί εκ των άγαπητών άναγνωστών μās ρωτοΰν πώς μπορούν να βοηθήσουν και οικονομικά την προσπάθειά μας, τούς πληροφοροΰμε ότι για τον σκοπό αυτόν άνοιξαμε τούς έξής δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, όπου και μπορούν να καταθέσουν ό,τι προαιρεϊται ή άγάπη τους:

Έθνική Τράπεζα: **421/614374-15** και Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Έπίσης, **όσοι θέλουν**, μπορούν μέσω ΕΛ.ΤΑ. να μās ένισχύσουν οικονομικά με την ένθετη ταχυπληρωμή, ή όποία έχει πολύ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος άπ' ό,τι ή συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

Ύπενθυμίζουμε ότι το περιοδικό άποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, όμως, με εύγνωμοσύνη δεκτές οί όποιες προαιρετικές εισφορές, μιά και τό περιοδικό δέν έχει άλλους πόρους.

της νεοεποχίτικης υποκουλτούρας, της άλογης βίας, της διαστροφικής σεξουαλικότητας, των ναρκωτικών, της μαγείας και του σατανισμού, με τά όποια οί διάυλοι βομβαρδίζουν αυτούς και τά παιδιά τους (σημειωτέον ότι, τό πρόβλημα της τηλεοπτικής χειραγώγησης τών παιδιών και τών εφήβων παραμένει τραγικά άλλοτο).

Ή απομένει, τώρα, αυτού οί ίδιοι τηλεθεατές νά συνειδητοποιήσουν και τό εύρος, τήν έκταση και τό βάθος της έπιρροής τών διαμορφωτών ή καθοδηγητών γνώμης επί της σκέψης τους. Τοῦτο προϋποθέτει μιά — πιθανόν επώδυνη — αποστασιοποίησή τους από θαυμαζόμενα πρόσωπα, παρά τό κῦρος μέ τό όποιο τά άτομα αυτά περιβάλλουν έαυτούς και άλλήλους, παρά τίς — έπιδεικνύμενες και μή έλέγξιμες — γνώσεις τους, παρά τίς θέσεις ισχύος και άναγνώρισης πού κατέχουν, και παρά τήν τεράστια έπιβολή και τήν άκλόνητη αυτοπεποίθησή τους. Ήσως τούς ενδιαφερόμενους τηλεθεατές βοηθήσει ή σκέψη ότι, οί διαμορφωτές γνώμης — πού μονοπωλούν τούς διαύλους, άνακνυλούντες έαυτούς και άλλήλους — είναι σέ τέτοιο σημείο άπαραίτητοι, χρήσιμοι και πολύτιμοι για τήν διεξαγωγή του «άόρατου» πολέμου, ώστε είναι άδιανόητο νά έπιλέγονται τυχαίως. Ή αντιθέτως, και σύμφωνα μέ όλες τίς ένδείξεις, πρόκειται περί άτόμων πού έχουν προεπιλεγεί προσεκτικά, επί τῆ βάσει ειδικών κριτηρίων. Βασικά κριτήρια έπιλογής τους αποτελούν οί συγκεκριμένες — έκπεφρασμένες ή κρυφές, καλοπροαίρετες ή έν έπιγνώσει στρατευμένες — «άποδομητικές» πεποιθήσεις τους· ύπ' όψιν λαμβάνονται και οί «έπικοινωνιακές» τους ικανότητες (πειθώ, εύστροφία, εύγλωπτία, εύελιξία, καθώς και ή δυνατότητα «χειρισμοῦ» κάθε κατάστασης και άποπροσανατολισμοῦ της συζήτησης ή του «άντιπάλου», δυνατότητες πού προϋποθέτουν «ίκανότητες» όπως, στρεψοδικία, σοφιστεία, προσποίηση, άνακολουθία, έκφοβισμός, κ.ο.κ.). Ή έπίσης, σημαντικό κριτήριο αποτελεί και ή έντονη, χαρισματική, μαγνητική, ή «ύπνωτική» προσωπικότητά τους. Ήνα είναι άδιαμφισβήτητο: Είτε έν άγνοία τους και καλοπροαίρετα, είτε έν πλήρη έπιγνώσει της άποστολής τους, οί καθοδηγητές γνώμης έχουν άναλάβει τήν «άποδόμηση» του — κατ' αυτούς — “πα-

λαιού” κόσμου και τήν διαμόρφωση μιάς «νέας» σκέψης, κατάλληλης για τόν νέον άνθρωπο της Νέας Ήποχής. Μπροστάρηδες στον «άόρατο» πόλεμο, οί διαμορφωτές ή καθοδηγητές σκέψης *έκπαιδεύουν* — ό καθένας από τόν τομέα του — ως νέοι, σύγχρονοι, ίνστρούχτορες⁷, τήν σκέψη του άνυποψίαστου κοινοῦ.

Μιά πρώτη σύγκριση του πλαισίου και της δράσης τών παλαιών και τών σύγχρονων ίνστρούχτων άποκαλύπτει ένδιαφέρουσες και πολύ διαφωτιστικές άντιστοιχίες:

1. Πόλεμος: Τότε, μέ «περίοδο έξωτερικών σφαγών και αίματος». Τώρα, μέ «πνευματικά όπλα» και στον «χώρο της σκέψης»·

2. Θεωρία: Τότε, κομμουνισμός-λενινισμός. Τώρα, «Νέος Διαφωτισμός»·

3. Ήκπαίδευση: Τότε και τώρα, καθοδήγηση, χειρισμός, χειραγώγηση της σκέψης τών «πολλών»·

4. Ήοραμα: Τότε, έγκαθίδρυση στον πλανήτη του «Παράδεισου του Ήργάτη». Τώρα, έγκαθίδρυση στον Πλανήτη-Γῆ του Παράδεισου της Νέας Ήποχής.

Στό σημείο αυτό, όμως, παύουν οί άντιστοιχίες μεταξύ τών πολέμων και τών ίνστρούχτων τους, και αρχίζουν οί διαφορές τους. Πρόκειται για διαφορές καταλυτικές, διότι άφορούν στην τελική έπιδίωξή τους. Ή άγνωστη στους πολλούς, ή τελική έπιδίωξη του σύγχρονου «άόρατου» πολέμου πού διεξάγει ό «Νέος Διαφωτισμός» έναντίον του δυτικού πολιτισμοῦ, είναι αυτή πού καθορίζει — κυρίως όμως έπεξηγεί (χωρίς κατ' ούδένα τρόπο νά τίς δικαιολογεί) — τίς μεθοδεύσεις⁸ στις όποιες καταφεύγουν οί ίνστρούχτορές του.

Ποιά είναι, λοιπόν, ή τελική έπιδίωξη του «Νέου Διαφωτισμοῦ», και σέ τί άποσκοπεί ό «άόρατος» πόλεμος πού αυτός διεξάγει — μέ άρωγούς τούς σύγχρονους ίνστρούχτορες — κατά του δυτικού ανθρώπου στον «χώρο της σκέψης»;

Στά έρωτήματα αυτά ή άπάντηση είναι μία και ένιαία: Δεδομένου ότι, σύμφωνα μέ τόν Ήριστοτέλη, «βουλεύεσθαι και λογίζεσθαι ταυτόν» — δηλαδή, βούληση και λογική σκέψη ταυτίζονται — ένας πόλεμος πού διεξάγεται στον «χώρο της σκέψης» του «έχθροῦ», άφ' ένός μέν στρέφεται κατά της λογικής του, άφ' έτέρου δέ στρέφεται κατά της βούλησής του,

μέ σκοπό τήν ἄλωσή της. Ἡ ἐπιδίωξη αὐτή καθιστᾶ ἕναν τέτοιον «ἀόρατο» πόλεμο πολύ πιό ἐπικίνδυνο ἀπό τόν «συμβατικό». Καί τοῦτο διότι, ὁ συμβατικός πόλεμος γεννᾷ ἡττημένους πού, ὅμως, διατηροῦν πλήρη τήν διαύγεια πνεύματος, ὥστε νά ἔχουν ἐπίγνωση τῆς ἥττας τους: Γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐξωτερική ἐλευθερία τους ἀλώθηκε, διότι, πράγματι, μόνον αὐτή ἔχει ἀλωθεῖ· ἡ ἐσωτερική ἐλευθερία τους — ἡ ἐλευθερία τῆς βούλησής τους δηλαδή — παραμένει ἀλώδητη. Κατά συνέπεια ἡ ὑποδούλωσή τους εἶναι προσωρινή.

Ἡ «ἀόρατος» πόλεμος, ὅμως, πού ἀποσκοπεῖ στήν ἄλωση τῆς ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας τοῦ «ἐχθροῦ», παραπλανᾷ τό θῦμα του: Μέ δόλωμα τήν «ἐλευθερία χωρίς σύνορα καί χωρίς περιορισμούς», ἀνταλλάσσει τήν ἐσωτερική ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ἀσυδοσία — ψυχοπνευματική καί σωματική. Ἔτσι, γεννᾷ ἡττημένους πού, ὄχι μόνον δέν ἔχουν τήν διαύγεια πνεύματος ὥστε νά ἔχουν ἐπίγνωση τῆς ἥττας τους, ἀλλά πού ἐκλαμβάνουν τήν ἥττα τους ὡς θρίαμβο «ἀπελευθέρωσης»· ἡττημένους, ὑπερήφανους γιά τήν ἥττα τους· ἡττημένους πού ἐπιχαιροῦν γιά τήν ἐξαφάνιση τῆς ἴδιας τους τῆς βούλησης. Ἡ «Νέος Διαφωτισμός», ὅμως, γνωρίζει ὅτι αὐτό καθιστᾷ τήν ὑποδούλωσή τους ὀλοκληρωτική καί μή ἀναστρέψιμη.

Τό ὀλοκληρωτικό καί μή ἀναστρέψιμο τῆς ἐξαφάνισης — ὄχι ἀπλῶς τῆς ἐλευθερίας τῆς βούλησης τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ἀλλά — αὐτῆς καθεαυτῆς τῆς βούλησής του, δέν ἀποτελεῖ μελλοντική ἐπιδίωξη, οὔτε προσωπική ἐκτίμηση. Ἀποτελεῖ πλέον πραγματικό γεγονός, ἡ διαπίστωση τοῦ ὁποίου ἔχει θορυβήσει πολλούς: Ἡ Μ. Μπούκτσκιν, παραδείγματος χάριν, κρούει τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἐπισημαίνοντας ὅτι, ὁ «Νέος Διαφωτισμός» προσφέρει τίς νέες συνισταμένες ἑνός «πραγματικά πρακτικοῦ ἐπανακαθορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας, πού σπάνια προσέγγισαν στήν σφαίρα τῆς σκέψης ἑνας Φουριέ, ἑνας Μάρξ ἢ ἑνας Μπακούνιν»⁹!

Οἱ πρακτικές ἐπενέργειες τοῦ «Νέου Διαφωτισμοῦ» ἐπὶ τῆς προσωπικότητας τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί ἡ ποιότητα τῆς «ἐπανακαθορισμένης ἐλευθερίας» του εἶναι ὄρατες καί ἀπό ἄλλους: «Θά ξεκινήσω — γράφει ὁ Μαρ-

σέλ Γκοσέ — ἀπό μιά συνολική παρατήρηση γιά τήν περίοδο τήν ὁποία διανύουμε, παρατήρηση πού συμυκνώνεται σέ μία λέξη, εἰρήνευση, ἢ ἂν προτιμᾶτε τήν ἀπόχρωση τοῦ ... συνωνύμου... κατευνασμό»¹⁰. Ἐνῶ, ὁ Ντ. Ντικλό, πού συμφωνεῖ μ' αὐτές τίς διαπιστώσεις, περιγράφει τόν «κατευνασμό», ὡς «... ἕνα ἰδεώδες ὑπνωτικῆς ἀρμονίας πού ἐπικρατεῖ στήν παγκοσμιοποιούμενη κοινωνία μας, μιά μηχανοποίηση τοῦ πνεύματος, ἕνα λήθαργο τοῦ ὑποκειμένου, καί ὅλα αὐτά θεωρούμενα ὡς ὄροι τῆς οἰκουμενικῆς τάξης τῶν πραγμάτων»¹¹.

Ὡς πραγματικό ἐγχείρημα, ἡ ἐξαφάνιση τῆς βούλησης τοῦ ἀνθρώπου — ἂν καί «προφητεύθηκε» ἀπό πρῶτον τόν Ντοστογιέφκυστους 'Δαιμονισμένους' του — ἀποτελεῖ πρωτοφανές γεγονός στήν Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητας.

Παραπομπές

1. «Τό νά λαμβάνη κανεῖς μίαν ἀπόφασιν ἰσοδυναμεῖ μέ τό νά κρίνη διά τοῦ λογισμοῦ», Ἀριστοτέλους, Ἡθικά Νικομάχεια 1113 α 12
2. Ἐντγκάρ Μορέν, «Ἀφήνοντας τόν εἰκοστό αἰῶνα», μετάφρ. Ἁ. Φιλίππας, Ἐκδ. ΡΟΕΣ, Γ' ἔκδοση, Ἀθήνα, 1998, σελ. 339
3. The Keys of This Blood, (Τά Κλειδιά Αὐτοῦ τοῦ Αἵματος), Μ. Malachi, ἔκδ. Touchstone, 1990, σελ. 339-340
4. «Γάμε, Ἀντίο!», στήλη ΚΑΘΕΤΩΣ, Δημ. Ἰατρόπουλου, ἔφημ. «Ἐθνος» 16.12.1998
5. Βλ. σχετικά στόν ἐκφωνηθέντα λόγο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καί καθηγητοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Δεσποτόπουλου ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του ὡς Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
6. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, «Νέα Ἐποχή», μακαριστοῦ π. Ἁ. Ἀλεξιοπούλου, Ἐκδ. Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1990, σελ. 105 (Ἡ Ἐξωτερίκευση τῆς Ἱεραρχίας, σελ. 453-454, καί Ἡ Ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ) Ἁ. Μπέηλυ, σελ. 10
7. Ἀπό τό λατινικό οὐσιαστικό instructio, πού σημαίνει ἐκπαίδευση
8. Ἡ περιγραφή τῶν μεθοδεύσεων θά γίνει στό ἐπόμενο τεῦχος τῆς «Παρακαταθήκης», μέ τίτλο «Οἱ Ἰνστρούχτορες τῆς Νέας Ἐποχῆς»
9. «Αὐθορητισμός καί Ὁργάνωση» τοῦ Κόλλιν Γουόρντ, κεφάλαιο πρῶτο μέ ὀμώνυμο τίτλο, ὑπογραφόμενο ἀπό τόν Μάρρρη Μπούκτσκιν, ἔκδ. «Ἐλεύθερος Τύπος», Β' ἔκδ., σελ. 15

10. «Essai de psychologie contemporaine, I. Un nouvel age de la personnalité» (Δοκίμιο σύγχρονης Ψυχολογίας, Μιά νέα εποχή τής προσωπικότητας), Le Débat, Μαρσέλ Γκασέ, Ιούνιος 1998

11. Ἡ νέα τάξη στὴν πληροφορική, Μίσος γιὰ τὴν

σκέψη, Denis Duclos, κοινωνιολόγου καὶ διευθυρέωνων στὸ Ἐθνικὸ Κέντρο Ἐπιστημονικῆς Ἔρευνας (CNRS) Ἐφημ. «Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία» (*Le Monde Diplomatique*), 21.2.1999, σελ. 38 καὶ ἑπ.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΟΛΕΒΑ, Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνικὴ Διάρκεια, ἐκδ. Σταμούλη, Ἀθήνα, 2002

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις Σταμούλη κυκλοφόρησε τὸ νέο, πέμπτο κατὰ σειρά, βιβλίον τοῦ Κ.Χολέβα μὲ τίτλον Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνικὴ Διάρκεια - Δοκίμια γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, τὴν Ἱστορία καὶ τὴν Παράδοση.

Ρούμ, Ρούμελη, Ἀνατολικὴ Ρωμυλία, Ρωμιοσύνη. Ἡ πνευματικὴ μας κληρονομιά γεφυρώνει διαχρονικά μὲ σταθερές ἀξίες — τίς ἀξίες τῆς Ὁρθοδοξίας — τόπους καὶ ἰδιοπροσωπίες, ἐνοποιώντας ἐθνικὲς διαφορές χωρὶς νὰ τίς ἰσοπεδώνει. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ὁρθόδοξη παράδοσή μας, οἰκουμενικὴ ὅσο ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ, προβάλλεται στὸ βιβλίον ὡς τεκμηριωμένη ἱστορικὴ πραγματικότητα, στὸν ἀντίποδα τοῦ μύθου τοῦ δυτικοῦ διαφωτισμοῦ.

Στὰ 23 δημοσιευμένα ἄρθρα του μὲ γενικὸ τίτλον «Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνικὴ Διάρκεια», ὁ πολιτικὸς ἐπιστήμων Κωνσταντῖνος Χολέβας, φωτίζει μὲ ἐνδιαφέροντα καὶ συναρπαστικά τεκμήρια τὴν ἀδιάκοπη καὶ ἀδιάσπαστη συ-

μπόρευση Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑλληνισμοῦ. Ἀντλώντας ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τῆς ὀρθόδοξης μαρτυρίας Ἁγίους, Πατέρες, λαϊκοὺς ἥρωες καὶ ἀγωνιστές, περιγράφει τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς Διάρκειας. Γνωστές καὶ ἄγνωστες σὲ πολλοὺς πτυχές τῆς πνευματικῆς παράδοσής μας ἀναδύονται μέσα ἀπὸ μιά πληθώρα περιστατικῶν, κειμένων, καὶ παραπομπῶν πού μυρίζουν λιβάνι τῆς ἐκκλησιᾶς, ὑπενθυμίζουν τὴν ἰδιοπροσωπία τῶν τόπων καὶ καλοῦν σὲ ἀφύπνιση τὴν ἐθνικὴ μας συνείδηση στὸ πλαίσιο τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐξελίξεων. Κόντογλου, Μακρυγιάννης, Σολωμός, Β. Βουλγαροκτόνος, Παλαμᾶς καὶ ἄλλοι, συναντῶνται σὲ ἓνα ἐνιαῖο ποτάμι σταθερῶν καὶ ἀστείρευτων ἀξιῶν διαχρονικῆς διάρκειας.

«...Ἱερές σκιές ἀναριθμῶν ἁγίων, Μαρτύρων, Πατέρων, συγγραφέων, διδασκάλων, ἡρώων καὶ ἀγωνιστῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴ χορεία τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν προμάχων τῆς Ἑλληνικῆς Διάρκειας. Ὅλοι αὐτοὶ βεβαιώνουν ὅτι χωρὶς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ἐν λόγῳ διάρκεια, ἡ συνέχεια, θά εἶχε διακοπῆ ἴσως ἀνεπανόρθωτα».

Χ.Α.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ἱατρικὰ ὑποβοηθούμενη ἀναπαραγωγή

Ἰσχυρὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη Δελτίον Τύπου ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (16.9.2002), τὸ ὁποῖο καὶ παραθέ-

τουμε λόγῳ τῆς σημασίας του:*

Πρόσφατα, ἀρμόδια ἐπιτροπὴ ἀστυκολόγων ὑπέβαλε σχέδιο νόμου στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, μὲ τίτλον «Ἱατρικὴ «ὑποβοήθηση στὴν ἀνθρώπινη ἀναπαραγωγή». Τὸ σχέδιο

* Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι δικές μας

αυτό ήδη κατετέθη στο Γ' θερινό τμήμα της Βουλής προς συζήτηση και ψήφιση.

Ἐπειδὴ μιὰ τέτοια νομοθετική ρύθμιση στὴν οὐσία **ἀνατρέπει τὸ οἰκογενειακό μας δίκαιο καὶ ἔντονα ἀλλοιώνει τὴν οἰκογενειακὴ ἠθική**, φρονοῦμε ὅτι:

1) Προτοῦ τὸ σχέδιο νόμου συζητηθεῖ στὴ Βουλή, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ζητηθεῖ ἡ γνώμη ὅλων τῶν ἐμπλεκόμενων φορέων καὶ φυσικά καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὸ ἔχει συμβεῖ καὶ στὸ παρελθὸν μὲ ἄλλα νομοσχέδια (π.χ. μεταμοσχεύσεις).

2) Λόγω τῆς ἰδιαίτερης σπουδαιότητος τοῦ συγκεκριμένου νομοσχεδίου, πρέπει: α) νὰ δοθεῖ περισσότερος χρόνος ἐπεξεργασίας τῶν λεπτομερειῶν του, β) νὰ ὑπάρξει κατὰ τὸ δυνατόν εὐρύτερη κάλυψη ἀπόψεων, γ) νὰ συζητηθεῖ τὸ θέμα στὴν ὀλομέλεια τῆς Βουλῆς.

3) Τὸ γεγονός ὅτι τὸ συγκεκριμένο νομοσχέδιο ἀψηχόλησε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀστικολόγων καὶ μόνον, δίχως ἐκπροσώπους διαφορετικῶν τάσεων καὶ εὐαισθησιῶν (ιατροῦς, γενετιστές, θεολόγους, συνταγματολόγους, ψυχολόγους κ.λπ.), σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν βιασύννη μὲ τὴν ὁποία κατατίθεται στὴ Βουλή, τροφοδοτεῖ τὴν καχυποψία τῶν πολιτῶν καὶ δικαιολογεῖ τὸν φόβο ὅτι κάποιοι λίγοι ἐπιβάλλονται στοὺς πολλούς, οἱ μὴ ἀρμοδιότεροι ἀποφασίζουν γιὰ τοὺς ἄμεσα ἐμπλεκόμενους καὶ τελικὰ **ὁ ἱερός θεσμὸς τῆς οἰκογένειας ἀπειλεῖται ἀπὸ αὐτοὺς πού θὰ ἔπραξε νὰ τὸν προστατεύουν**.

4) Τὸ νομοσχέδιο ὑποστηρίζεται ἀπὸ τοὺς συντάκτες του ὅτι εἶναι τὸ πιὸ «προοδευτικό» στὴν Εὐρώπη. Ἐπειδὴ ὅλοι μας ἀγαποῦμε τὴν πρόοδο, διερωτώμεθα τί ἐννοοῦν οἱ ὑποστηρικτές του; Μήπως θεωροῦν ὡς «συντηρητισμὸ» τὸ ὅτι ἡ χώρα μας ἔχει τὰ λιγότερα διαζύγια ἢ τὸ ὅτι διακρίνεται γιὰ τὴν συνοχὴ τῶν οἰκογενειακῶν της δεσμῶν ἢ τὸ ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν πολιτῶν ἐπιλέγει τὸν θρησκευτικὸ γάμο;

5) Μήπως πρόοδος εἶναι νὰ ἀποκαλεῖται τὸ ἔμβρυο «γεννητικὸ ὑλικό» γιὰ νὰ τὸ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε καὶ μάλιστα μὲ τὴν εὐλογία τοῦ νόμου; Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορὰ πού κάποιοι «προοδευτικοί» τολμοῦν νὰ ταυτίσουν τὸν ἄνθρωπο στὴν ἐμβρυϊκὴ του κατάσταση μὲ «ὑλικό».

6) Ὁ νόμος εἰσηγεῖται τὴ γονιμοποίηση μὲ σπέρμα ἀποθανόντος συζύγου καὶ τὴν τεκνοποίηση ἀγάμων καὶ ὑπερήλικων μητέρων. Μήπως πρόοδος εἶναι νὰ ὑποχρεώσουμε ἀνθρώ-

πους νὰ ἔρχονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον μὲ δεδομένη τὴν ὀρφάνια ἢ νὰ ἀγνοοῦμε τοῦ φυσικοῦς νόμους πού προσδιορίζουν τοὺς ὅρους ἀνάπτυξης ἐνὸς ἀνθρώπου;

7) Μήπως ἡ θεσμοθέτηση τοῦ δανεισμοῦ σπέρματος ἢ καὶ ἐμβρύου, ἢ νομιμοποίηση τῆς δανεικῆς μήτρας καὶ τὰ συναφῆ μέτρα πού, ὅπως δηλώνουν οἱ ὑπεύθυνοι, μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν στὸ φαινόμενο νὰ γεννηθοῦν παιδιὰ μὲ πέντε γονεῖς ἀποδεικνύουν τὸν προοδευτικὸ χαρακτήρα τοῦ νόμου;

8) Ὁ νόμος, ὅπως προτείνεται, δέχεται τὴ δημιουργία «πλεοναζόντων ἐμβρύων». Ἡ Ἐκκλησία ἀρνεῖται νὰ δεχθεῖ ὅτι ὑπάρχουν περισευούμενοι συνάνθρωποί μας, τὴν τύχη τῶν ὁποίων μάλιστα καθορίζουν κάποιοι τρίτοι. Ὁ κάθε ἄνθρωπος — καὶ συνεπῶς τὸ κάθε ἔμβρυο — ἔχει τὴν μοναδικότητα τοῦ προσώπου, τὴν ἱερότητα τῆς ἀνεπανάληπτης εἰκόνας τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς κοινωνίας τῶν ὑπολοίπων μαζί του.

9) Ἡ κατάψυξη τῶν ἐμβρύων συνδυάζεται μὲ ἀξεπέραστα προβλήματα. Γιὰ παράδειγμα, πόσο χρόνο εἶναι θεμιτὸ νὰ διατηροῦνται ἔμβρυα στὴν κατάψυξη καὶ τί θὰ γίνει στὴν περίπτωση πού λόγω διαζυγίου ἢ θανάτου ἢ κάποιας ἄλλης αἰτίας οἱ γονεῖς δὲν τὰ ἀναζητήσουν; Εἶναι καλύτερο αὐτὰ νὰ καταστραφοῦν ἢ νὰ δωρηθοῦν σὲ κάποιο ἄλλο ζευγάρι; ποῖος εἶναι ὁ ἀρμόδιος νὰ διαλέξει ἀνάμεσα σὲ δυὸ κακὰ τὸ μὴ χεῖρον;

10) Τὰ νέα μέτρα μπορεῖ νὰ ὀδηγήσουν στὸ φαινόμενο ἐξασθένησης ἢ καὶ ἀμφισβήτησης τῆς σχέσης γονέως-παιδιοῦ ἢ μὴ ἰσοδύναμης σχέσης τῶν δύο γονέων μὲ τὸ παιδί - ἀφοῦ ὁ ἓνας ἐκ τῶν γονέων εἶναι φυσικὸς γονέας καὶ ὁ ἄλλος ἐπέχει θέσιν πατριοῦ ἢ μητριάς- ἢ παρεμβολῆς τῆς φέρουσας μητέρας στὴν ἱερὴ σχέση τῶν γενετικῶν γονέων μὲ τὸ παιδί, στὴ δημιουργία ἀδελφῶν ἀγνώστων μεταξὺ τους κ.ἄ. Κάθε μορφὴ ἑτερόλογης γονιμοποίησης στὴν οὐσία προκαλεῖ ὑποβιβασμὸ τῆς ἐννοίας τῆς μητρότητος καὶ τῆς πατρότητος καί, ἐπειδὴ παρεμβάλλει τρίτο πρόσωπο στὴν ἱερὴ διαδικασία τῆς ἀνθρώπινης ἀναπαραγωγῆς, **ὑποδαθμίζει καὶ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου**.

11) Ἡ δυνατότητα κυοφορίας ἀπὸ φέρουσα ἢ ὑποκατάστατη μητέρα μπορεῖ μὲν νὰ ἔχει τὴ θετικὴ τῆς πλευρὰ κατὰ τὸ ὅτι ἐξυπηρετεῖται ἔτσι ἡ κυοφορία, ἐπειδὴ ὁμως ὁ ἀναπτυσσόμενος σύνδεσμος μὲ τὸ ἔμβρυο κατὰ τὴν κύηση εἶναι οὐσιαστικὸ καὶ ἀναπόσπαστο μέρος, ὄχι

μόνο της μητρότητας, αλλά και της έμβρυϊκής ανάπτυξης, ή συνέχιση της σχέσεως φέρουσας μητέρας-παιδιού άδικει τους γενετικούς γονείς, ή διακοπή της άδικει τη φέρουσα μητέρα, άμφοτέρες δέ οί λύσεις άδικοϋν πρό πάντων τó παιδί, διασαλεύοντας έτσι την οίκογενειακή συνοχή.

12) 'Ο νέος νόμος δίνει τή δυνατότητα τεκνοποίησης και στίς άγαμες μητέρες. Τó γεγονός όμως αυτό πρέπει νά απορριφθεί, διότι άφ' ένός μέν έξυπνοει γέννηση έκτός γάμου, άφ' έτέρου δέ άδικει τó παιδί κατά τó ότι προγραμματίζει την δίχως πατέρα ανάπτυξη του. **'Επί πλέον άνοίγει τόν δρόμο για θεσμοθέτηση παρά φύσιν συμβιώσεων και τεκνοποιίας,** με καταστροφικές ψυχολογικές συνέπειες στό παιδί και άνυπολόγιστες στην κοινωνία.

13) 'Η 'Εκκλησία θεωρεί ότι τή στιγμή αυτήν ίσως επιβάλλεται νά συζητηθεί πάλι τó θέμα τών άμβλώσεων και της νομικής φύσης τού έμβρύου. Μόνον έτσι θά άνοίξει ó δρόμος για οϋσιαστικό διάλογο και θά διαφυλαχθεί ή ίερότητα τού άνθρώπινου προσώπου, πού τόσο έχει πρόσφατα βεδηλωθεί.

14) 'Η σύγχρονη τεχνολογία δέν δίνει μόνον λύσεις, αλλά και δημιουργεί έπίμονες άνάγκες και άξεπέραστα προβλήματα στη ζωή μας. Μόνον αν προσδιορίσουμε τά όριά μας θά μεταμορφώσουμε τó έπίτευγμα σέ εύλογία και τόν άνθρωπο άπό βιολογική όντότητα πεπερασμένου χρόνου σέ εικόνα τού Θεού με αιώνια προοπτική.

Διαθρησκειακών συναντήσεων συνέχεια

«Διαθρησκειακή συνάντηση οργανώνεται άπό τó Εϋρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα στό Βουκουρέστι στίς 29 και 30 Αϋγούστου έπειτα άπό πρόσκληση τού Οίκουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Θέματα της συνάντησης είναι οί έπιπτώσεις τών γεγονότων της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στή θρησκεία και τήν κοινωνία, καθώς και ή πρόσκληση για τήν καταπολέμηση της τρομοκρατίας και τήν έδραίωση της ειρήνης.

Παράλληλα και άπό τήν 1η έως τήν 3η Σεπτεμβρίου οργανώνεται στό Παλέρμο της Σικελίας διαθρησκειακό διεθνές συνέδριο κατά της τρομοκρατίας άπό τήν Ρωμαιοκαθολική 'Εκκλησία, με τήν συμμετοχή 5.000 προσκεκλημένων!

...

Τό συνέδριο είναι άπόρροια και συνέχεια της παγκόσμιας ήμέρας προσευχής για τήν ειρήνη, πού ξεκίνησε άπό τόν Πάπα στήν Άσίζη τó 1986. Σ αυτό θά συμμετάσχουν εκπρόσωποι τών Πατριαρχείων της Κωνσταντινουπόλεως και της Μόσχας, άλλων Αϋτοκεφάλων 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών, μεταξύ τών όποιων και της 'Ελλάδος, ó γενικός γραμματέας της Παγκόσμιας Λουθηρανικής 'Ομοσπονδίας, ó πρόεδρος τού Παγκοσμίου Συμβουλίου τών Μεθοδιστών, δεκάδες 'Επισκόπων, περισσότεροι άπό 10 καρδινάλιοι, ó πρόεδρος της Συνέλευσης τών Εϋρωπαϊων Ραβίνων, εκπρόσωπος τών 'Αγιατολάχ τού 'Ιράν και ó πρόεδρος τού Μπουρούντι».

('Εφημ. 'Ελεύθερος Τύπος 1.8.2002)

10η Διαθρησκειακή Συνάντηση Διαλόγου Χριστιανών και Μουσουλμάνων στό Μπαχρέιν

'Η πρώτη συνάντηση ισλαμιστών και χριστιανών ήγετών, μετά τά γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, πραγματοποιήθηκε στό Μπαχρέιν. Διήρκεσε τρεις ήμέρες και τελούσε υπό τήν αιγίδα τού βασιλέως τού Μπαχρέιν σείχη Χαμάντ Μπίν'Ισα 'Αλ Χαλίφα.

Στή συνάντηση συμμετείχαν περισσότεροι άπό όγδόντα θρησκευτικοί ήγέτες, άκαδημαϊκοί και διπλωμάτες. 'Επίσης συμμετείχαν εκπρόσωποι άπό τó Βατικανό, τήν Παλαιστίνη, τόν 'Αραβικό Σύνδεσμο και τόν 'Οργανισμό τών 'Ηνωμένων 'Εθνών. Τήν 'Εκκλησία της 'Ελλάδος έξεπροσώπησε στή συνάντηση ó Μητροπολίτης Βεροίας Παντελεήμων.

'Ο Πατριάρχης Ρουμανίας στό Βατικανό

'Ο Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Θεόκτιστος έπεσκέφθη τόν πάπα στό Βατικανό άπό 7 έως 13 'Οκτωβρίου 2002. 'Οπως αναφέρουν τά διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, τó θέμα τών συζητήσεων Πατριάρχου και πάπα ήταν ή άναγκαιότητα της επιδιώξεως της πλήρους κοινωνίας μεταξύ 'Ορθοδόξων και Βατικανού.

'Ο όγδονταεπτάχρονος Πατριάρχης συνειλιούργησε με τόν όγδονταδιάχρονο πάπα μέχρι τó σημείο πού τελείωσε ή λειτουργία τών κατηγουμένων και άρχισε ή λειτουργία τών πιστών, έτσι όπως τήν έχουν οί παπικοί. Στό σημείο αυτό ó Πατριάρχης Ρουμανίας άπεσύρθη και άφού έκάθισε σέ μία πολυθρόνα, παρηγο-

λούθησε τόν πάπα ό όποιος συνέχισε. Ή πρακτική αυτή είχε ακολουθηθεί και κατά τήν επίσκεψη του Οίκουμενικού Πατριάρχου στον πάπα τό 1995.

Οί λόγοι πού άντηλλάγησαν ήσαν πλήρεις των γνωστών οικουμενιστικών θέσεων περί αδελφών εκκλησιών, οί όποίες έχουν κοινή αποστολική διαδοχή και των όποιων ή πορεία πρόν τήν πλήρη κοινωνία δέν θά πρέπει νά έμποδισθεί από τίς όποιες διαφορές, οί όποίες νομιμοποιούνται ως ένα στοιχείο ποικιλίας μέσα στην ένότητα.

Βιομηχανία άγιών του Βατικανού

«Ένας άμφιλεγόμενος Ίσπανός ιερέας είναι ό 468ός άγιος πού άγιοποιεί ό Πάπας Ίωάννης Παύλος Β΄ στη διάρκεια της 24χρονης θητείας του. Ό Έσκριδά πού πέθανε πρίν από 27 χρόνια, υπήρξε ό ιδρυτής της ισπανικής υπερκαθολικής οργάνωσης Opus Dei (σημ. «Π»: σημαίνει «Έργον Θεού»), ή όποία έχει τεράστια έπιρροή στό Βατικανό, στην Ίσπανία και τή Λατινική Άμερική. Τά μέλη της οργάνωσης ξόδεψαν περισσότερα από 480.000 ευρώ για νά επιτύχουν τήν άγιοποίηση-έξπρές του ίδρυτή τους.

...
Σύμφωνα μέ τούς «Financial Times», αυτήν τή στιγμή οί όπαδοί της οργάνωσης έλέγχουν 150 από τίς μεγαλύτερες έταιρίες της Ίσπανίας και είναι γνωστοί ως τό «Άγιο Χταπόδι» της «Θρησκευτικής Μαφίας». Φυσικά δέν είναι τυχαίο ότι ή πλειοψηφία των μελών της οργάνωσης άνήκει στους πλούσιους και ισχυρούς του καθολικού κόσμου. Μία από τίς αποστολές των πιστών της οργάνωσης είναι ό προσηλυτισμός των νεαρών ταλαντούχων έπιστημόνων και των εύπορων κληρονόμων. Σύμφωνα μέ τό Βρετανό συγγραφέα Γκόρντον Οΰρκαρτ, πού ειδικεύεται σε θρησκευτικά θέματα, ή οργάνωση φροντίζει πάντα μεταξύ των μελών της νά υπάρχουν ύψηλόδαθμα στελέχη κυβερνήσεων, καθηγητές Πανεπιστημίων, γιατροί, δικαστές, δημοσιογράφοι και έπιχειρηματίες και ή στρατηγική της είναι ό διαρκής προσηλυτισμός άτόμων μέ έπιρροή.

...
Ό Έσκριδά υπήρξε θαυμαστής του Χίτλερ, ύποστηρικτής του Φράνκο και σιωπηλός όπαδός του Πινοσέτ.

Ένα άκόμη δείγμα της άδυναμίας πού δεί-

χνει ό Πάπας στην οργάνωση, είναι ή εκλογή του καρδινάλιου του Περού, πού είναι ένας από τούς ύποψηφίους διαδόχους του, καθώς και του προσωπικού του εκπροσώπου του Τύπου Χοακίν Ναβάρρο-Βάλς, πού προέρχονται και οί δυό από τούς κόλπους της οργάνωσης. (Έφημ. Έλεύθερος Τύπος της Κυριακής 13.10.2002).

Σημ. «Π»: Σημειωτέον ότι τά παρουσιαζόμενα ως λείψανα των δήθεν άγιών του Βατικανού είναι τά μουμιοποιημένα, λόγω ταριχεύσεως, σώματά τους.

Όχι στην τροποποίηση του ράσου

Θέμα τροποποίησης του ράσου έτέθη από τον Άρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο κατά τήν πρώτη ήμέρα των συνεδριάσεων της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος (7 Οκτωβρίου 2002).

Ή πρόταση εύτυχώς άπερρίφθη μετά τήν αντίδραση πού έξεδηλώθη από τήν συντριπτική πλειψηφία των Ιεραρχών. Λές και λύσαμε όλα τα θέματα και μās άπέμεινε τό θέμα του ράσου... Άντί νά κοιτάξουμε νά διαφυλάξουμε στους δύσκολους καιρούς μας ως κόρην όφθαλμού κάθε τί πού μās συνδέει μέ τήν παράδοση...

Άλλάξει ή προσευχή στά νηπιαγωγεία

«Ή προσευχή στά νήπια της χώρας δέν θά γίνεται όπως τήν ξέρουμε και τήν μάθαιναν έδω και αίώνες τά Έλληνόπουλα. Άπό τώρα και στό έξής θά είναι ένας «ύμνος στό Δημιουργό και τή φύση». Αυτό χωρίς νά διευκρινίζεται πώς άντιλαμβάνεται ή κυβέρνηση τό «δημιουργό» και άν προωθεί στά νήπια και τή λατρεία της φύσης...

Άπόδειξη ότι ή κυβέρνηση έπιχειρεί νά επικρατήσει μία συγκρητιστική, άχρωμη θρησκευτικά και «πολυπολιτισμική» αντίληψη στην εκπαίδευση δέν άποτελεί μόνο τό τελευταίο «κτύπημα» της Άρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και του κ. Δαφέρμου για τή διαγραφή του θρησκευματος από τά Άπολυτήρια για «τήν άπλοποίηση της διαδικασίας άπαλλαγής των μαθητών και των μαθητριών από τό μάθημα των θρησκευτικών».

Ούτε άκόμη άφορā μόνο τά δημοτικά, τά γυμνάσια και τά λύκεια της χώρας. Ή «έπιχειρηση» ξεκινά από τούς παιδικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς! Οί ύπουργοί Έσωτε-

οικῶν καί Ἑγείας ὑπέγραψαν τόν περασμένο Ἀπρίλιο τόν «πρότυπο Κανονισμό Λειτουργίας Δημοτικῶν καί Κοινοτικῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου Παιδικῶν καί Βρεφονηπιακῶν Σταθμῶν» (ΥΑ 16065 τῆς 17/22.4.2002), πού ἰσχύει ἀπό τή φετινή χρονιά πού μόλις ξεκινάει.

Πρόγραμμα

Στό ἡμερήσιο πρόγραμμα πού ἀναφέρει ὁ Κανονισμός ὑπάρχει καί τό πρόγραμμα ἀπασχόλησης τῶν παιδιῶν. Γιά τά νήπια στό πρόγραμμα γράφεται μεταξύ τῶν ἄλλων: «8.30-9.00 (Προσευχή) Ὑμνος στό Δημιουργό καί τή Φύση»(!)

Δέν ὑπάρχει καμία διευκρίνιση ἄν ὁ «ὕμνος στό Δημιουργό» ἀναφέρεται στόν Τριαδικό Θεό, ὅπως τόν πιστεύουν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἢ εἶναι μία γενική, ἀόριστη καί ἀχρωμη «προσευχή», τήν ὁποία μποροῦν νά δεχτοῦν ἐκτός ἀπό τοὺς Ὁρθοδόξους καί οἱ Ρωμαιοκαθολικοί καί οἱ Προτεστάντες καί οἱ Ἐβραῖοι καί οἱ μουσουλμάνοι... Κατά τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία ἀντί ἑνός τέτοιου ὕμνου τό ὀρθότερο θά ἦταν σέ κρατικούς βρεφονηπιακούς σταθμούς, ὅπου μάλιστα μπορεῖ καί νά ὑπάρχουν καί παιδιά ἑτεροδόξων ἢ ἀλλοθρήσκων ἀντί νά γίνει ἕνας «κοινός ὕμνος» πού οὐσιαστικά ὁ «ἀχταρμάς» αὐτός εἶναι μία πτυχή τῆς παγκοσμιοποίησης, τό κάθε νήπιο νά μαθαίνει νά διατηρεῖ τήν ἰδιοπροσωπία του καί ἀπό αὐτήν τήν ἡλικία νά διδάσκεται νά ἔχει ἀνεκτικότητα καί νά σέβεται τήν ἑτερότητα τοῦ ἄλλου.

Ἐξάλλου, στόν ἴδιο Κανονισμό δέν διευκρινίζεται ἄν ὁ «ὕμνος πρὸς τή φύση» μπορεῖ νά εἶναι λατρευτικός, ὅπως πρὸς τόν Θεό, ὁπότε τά παιδιά ὀδηγοῦνται σέ μία ἄλλη ἀντίληψη φυσιολατρίας, δηλαδή σέ ἕνα εἶδος ἀρχαιοελληνικῆς εἰδωλολατρίας, ἢ σέ μία ὁδὸ πρὸς τή βουδιστική ἢ ἄλλες φυσιολατρικές δοξασίες τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς. Σέ κανένα ἄλλο σημεῖο τῆς ἡμέρας δέν γίνεται μνεῖα γιὰ ὅτιδήποτε πού νά ἔχει σχέση μέ τόν Θεό».

(Ἐφημ. Ἐλεύθερος Τύπος 14.9.2002)

Ἡ Ἱερουσαλήμ πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ κατὰ τό Ἀμερικανικό Κογκρέσο!

«Στό νομοσχέδιο γιὰ τόν προϋπολογισμό τοῦ 2003, καί συγκεκριμένα στίς πιστώσεις γιὰ τίς ἐξωτερικές σχέσεις, τό Κογκρέσο ἐνσωμά-

τωσε παράγραφο πού ἀναγνωρίζει ὡς πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ τήν Ἱερουσαλήμ καί ὄχι τό Τέλ Ἀβίβ, ἀγνοώντας τίς ἀντιδράσεις τοῦ προέδρου Τζώρτζ Μπούς. Ὁ Λευκός Οἶκος ἀνακοίνωσε ὅτι ναι μέν ὁ Μπούς ὑπέγραψε τό νομοσχέδιο, ἀλλά ἐπισήμανε πῶς «κατά λυπηρό τρόπο, ὁ νόμος αὐτός περιλαμβάνει διατάξεις πού ἐπεμβαίνουν στίς συνταγματικές ἀρμοδιότητες τοῦ προέδρου νά διευθύνει τήν ἐξωτερική πολιτική τοῦ ἔθνους». Ἀνάμεσα τους καί ἡ ἀπόφαση γιὰ τήν Ἱερουσαλήμ στήν παράγραφο 214 τοῦ νόμου.

...

Ὡς καταστροφή περιέγραψε ὁ Παλαιστίνιος ἠγέτης Γιάσερ Ἀραφάτ, τόν νέο ἀμερικανικό νόμο, στόν ὁποῖο ἀναγνωρίζεται ἡ Ἱερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ, ὑπογραμμίζοντας τήν ὀργή τῶν Ἀράβων καί μουσουλμάνων σχετικά μέ τό θέμα».

(Ἐφημ. Ἐλευθεροτυπία 2 καί 3.10.2002)

Γ. Τζαννετάκος: ἐμπνέομαι ἀπό τόν Ἰουλιανό!

Τήν ἐβδομάδα πρὸ τῶν δημοτικῶν καί νομαρχιακῶν ἐκλογῶν ὁ ὑποψήφιος ὑπερνομάρχης Ἀθηνῶν-Πειραιῶς τῆς «Νέας Δημοκρατίας» Γ. Τζαννετάκος, σέ ἐκπομπή στήν τηλεόραση τῆς NET, ὅπου συμμετεῖχε μαζί μέ ὑποψηφίους ἄλλων συνδυασμῶν, δέχθηκε καί τήν ἐξῆς ἐρώτηση: ποιόν συγγραφέα διαβάσετε ἰδιαίτερος καί μέ ποιά προσωπικότητα ταυτίζεσθε;

Ἡ ἀπάντηση ἦταν ὅτι ταυτίζεται καί ἐμπνέεται ἀπό τόν Ἰουλιανό τόν παραβάτη!

Ὁ Γ. Τζαννετάκος ἀκολούθησε — εὐτυχῶς — τό πρότυπό του, τόν Ἰουλιανό τόν παραβάτη, στήν ἀποτυχία στίς ἐκλογές.

Μυημένη στήν Καμπαλλά ἢ Μαντόνα

Δέν περιμέναμε βέβαια νά ἀκούσουμε τίποτε διαφορετικό ἀπό τό στόμα τῆς διαδόχου τραγουδίστριας πού ἐκμαυλίζει τή νεολαία μας. Τό ὁμολόγησε στίς 10.10.2002 στήν ἐκπομπή τοῦ Λάρυ Κίγκ στήν τηλεόραση τοῦ CNN ὅτι εἶναι καμπαλλίστρια, ὁπαδὸς δηλαδή τῆς σκοτεινῆς μεσαιωνικῆς ἐδραϊκῆς παραδόσεως πού μισεῖ θανάσιμα τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καί τό Εὐαγγέλιό Του. Εἶπε ἀκόμη ὅτι καί ὁ σύζυγός της εἶναι καμπαλλιστής καί ὅτι ἐμυήθησαν ἀπό ἕναν ραβδίνο.

Ἐπάτη ἢ δῆθεν πρόβλεψη τοῦ Νοστράδαμου

Ἐνα χρόνο μετὰ τὰ γεγονότα, ἀπεκαλύφθη ἡ μεγάλη ἀπάτη πού διεπράχθη ἀπὸ τοὺς διαφημιστές τοῦ Νοστράδαμου, ὅτι προέβλεψε δῆθεν τὸ τρομοκρατικό χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2001.

Τὴν ἀπάτη ἀπεκάλυψαν, ὅπως συμπεραίνουμε ἀπὸ τὸ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος Espresso πού παραθέτουμε, κάποιοι Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες.

Ἐς παρακολογήσουμε τὴν ἀποκάλυψη, ἢ ὁποία παρουσιάζει κατ' ἀρχὴν τὸ ἀλλοιωμένο κείμενο τῆς δῆθεν προφητείας πού ἔκανε τὸ γύρο τοῦ κόσμου μέσῳ Internet.

«Τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ νέου αἰῶνα καὶ στόν ἕνατο μήνα, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ θὰ ἔρθει ὁ Μέγας Βασιλιάς τοῦ Τρόμου. Ὁ οὐρανὸς θὰ καεῖ. Ἡ φωτιά θὰ πλησιάσει τὴ νέα μεγάλη πόλη. Στὴν πόλη τοῦ Γιόρκ θὰ γίνῃ μία μεγάλη κατάρρευση. Δυὸ δίδυμα ἀδέρφια θὰ πέσουν στό χάος. Ἐνῶ τὸ φρούριο θὰ πέφτει ὁ μέγας ἡγέτης θὰ ὑποκύψει. Ὁ τρίτος μέγας πόλεμος θὰ ἀρχίσει ὅταν θὰ καίγεται ἡ μεγάλη πόλη». Καὶ σχολιάζει ἡ ἐφημερίδα: «Εἶναι ἡλίου φαεινότερο ὅτι τὰ δίδυμα ἀδέρφια δέν εἶναι παρά οἱ δίδυμοι πύργοι τοῦ WTC, καὶ ἡ νέα μεγάλη

πόλη τοῦ Γιόρκ δέν θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ κείμενο ὁμως πού ἔκανε τὸ γύρο τοῦ κόσμου ἀστραπιαία μέσῳ e-mail, δέν ἦταν παρά μία καλοστημένη φάρσα κατόπιν ἐσορτῆς, πού κάθε ἄλλο παρά ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μεγάλου Νοστράδαμου εἶχε βγεῖ. Σέ κάποιες παραλλαγές τὸ e-mail εἶχε ἡμερομηνία — ψευδῆ φυσικά — τὸ 1654. Ἐν εἶχε κάνει τὴν πρόβλεψη αὐτὴ ὁ Νοστράδαμος θὰ ἦταν κάτι τοῦλάχιστον ἀπίθανο μιά καὶ τὸ 1654 ἦταν νεκρὸς ἐδῶ καὶ 88 χρόνια! Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ παραλλαγή αὐτὴ μόνο σέ πολὺ γενικές γραμμές συμπίπτει μέ τὴν πραγματικὴ προφητεία τοῦ Γάλλου συγγραφέα τοῦ 16ου αἰῶνα. Ὁ χρονικὸς προσδιορισμὸς «τόν πρῶτο χρόνο του νέου αἰῶνα καὶ στόν ἕνατο μήνα» δέν ὑπάρχει στό αὐθεντικό ἔγγραφο, πού ἔχει ὡς ἐξῆς: «Στούς 45 βαθμούς θὰ καεῖ ὁ οὐρανός. Ἡ φωτιά θὰ πλησιάσει τὴ μεγάλη πόλη. Σέ μιά στιγμή, μιά φλόγα θὰ μετατραπῇ σέ ἐκτεταμένη πυρκαγιά, ὅταν κάποιος θὰ θέλει νὰ ζητήσει ἀποδείξεις γιὰ τοὺς Νορμανδούς». Ὅσο γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο ἑνὸς τρίτου παγκοσμίου πολέμου, ὁ Νοστράδαμος δέν εἶχε τότε κἂν προβλέψει τοὺς δύο πρώτους...».

(Ἐφημ. Espresso τῆς Κυριακῆς, 22.9.2002)

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Ἡρακλῆς Λαμπρόπουλος

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καὶ Σία Ο.Ε.

Τηλ.: 0310/68.90.70 Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικὸν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συντακτῶν τους

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θὰ ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως.